

МЦА ОКТΩΒРІА
ЕХ Ѡ-Н ДЕНЬ.

СЛУ́ЖБА [цсл. и сѣрв.],
МОЛѢБНЫЙ КАНѠНЪ,
ѦВѦѠСТА Ѧ ЖИТІЄ [сѣрв.]
ПРПѢНОМУ Ѧ БГОНО́СНОМУ
ОЦУ́ НАШЕМУ
ПРО́ХОРУ ПЧІ́НЬСКОМУ.

(стр. 90)

МѢЯ ОКТѠВРІЯ ВЪ Ѧ-Й ДЕНЬ.*1

ПАМЯТЬ ПРѢБАЮЩАГО И БѢГОУЩАГО ОЦА НАШЕГО

ПРОХВРА ПЧИНЬСКАГО.*2

(стр. --)

НА МАЛАЙ ВЕЧЕРНИ.*3

На ГѦи, воѡбѡхъ: стѣхѣры [на Ѧ], гласъ Ѧ:

Иже вѣшнаго црѣвѣа наслѣдити желѡа, ѡгда та желѡнїе вѣчныхъ свѣтла распалѣ, оумъ твоѣ на премѣрнаѡ ѡче вперѣа ѡсѣ: тогда желѡнїе дѡльнихъ ѡвѣргла ѡсѣ, прѣбе прохвре, дѡбрѣ послѣдѡа ѡбразѡ сыноположѣнїа, ѣскїѣ заѣ крѣтѡ на рамо своѡ положѣти, ѣ ѡвѣски послѣдовати хрѣтѡ бгѡ, ѣако дѡбрѡ вѡинѡ, ѡгѡже молѣ спсѣти ѣ просвѣтитѣи дѡшы наѡа. **[Дважды.]**

Ико вѡистиннѡ подобѣетѡ сѣнѡ свѣта бгѡсѡбразнѡ пожѣа ѡсѣ, ѣ пѡстѣннѡ житїа чѣнѡ мѡдрѣ оустрѡнѡ ѡсѣ, взирѡа на пѡтеводѣтелеа хрѣта, ѡче прохвре: страхомѡ же бжѣимѡ ѣ смиренїемѡ всегда оукраѡаѡа, ѣ аггѡлѡвѣднѡмѡ ѡцѣмѡ, сострадѡльцемѡ ѣ ревнѣтелемѡ бгѣнѣхъ ѣвлѡаѡа, оуднѡнѡ ѡсѣ мѣрѡ нѣнѡмѡ житїемѡ на землѣ, оукрѣплѡющѡ та хрѣтѡ, ѡгѡже блгѣтїю ѡзарѣ дѡшы наѡа.

Ѧгда вѡ вѡнѡ мѣра женѣхѡ ѡче прохвре, потѣклѡ ѡсѣ, бгѡдѡхѡнїемѡ хрѣтѡвы блгѣти, ѣ ѡгѡже бгѡволѣнїемѡ, ѣакоже добродѣтелеѣ сокровѣнице, ѡ тѣлесѡ своѡгѡ ѣсцѣлѣнїа ѣсточѡа, ѣтнѣмѣи моцѡмѣи твоѣмѣи, тѣла ѣ дѡшы наѡа оумѡстнѡ ѡсѣ ѣ вѡ живѡтѡ введѡ: спсѣнїе ѡсѣ наѡа, хрѣтѡ прослѡвѣшѡ та, ѡгѡже прослѡвѣа ѡсѣ пачеестѣственнѡмѣи пѡдвѣгѣи. **Гласъ, гласъ Ѧ:**

^{1*} према „[Полном месяцеслову Востока](#)“ архиеп. Сергия (Спасского) (Владимирѡ, 1875 - 1876, 1901) и „[Месяцеслову Православной Кафолической Церкви](#)“ Ив. Косолапова (Симбирскѡ, 1880): 19. октобар је дан Пренѡса моштију препѡдобнѡа, а 15. јануар дан Упокојѣна.

^{2*} Текст службе доносимо према изворнику: „[Србѡак](#)“, издање: Св. Архїер. Синод СПЦ, Београд 1986. године, стр. 90-103. Текст је и од нас подвргнут граматичкој (привођење нормама савремене руске редакције цсѡ језика) и другој редакцији.

^{3*} текст Малѡг вечернѡ се не даје у кориштѣном издању „[Србѡака](#)“, додајемо га према раднѡј верзији новѡг издања „[Србѡака](#)“.

Монахѡвъ мнѡжества наставляника тѣа почитаемъ, ѿче нашъ прохѡре: твоєю бо стезєю воистиннѡ правѡ ходити познахомъ. блженъ єси хрѣтѡ рабѡтавъ, ѡ вращію ѡбличилъ єси єлѡ, аггѡвъ собесѣднике, прѣбныхъ сопричастнике ѡ прѣбныхъ: съ нѣмже молиѡ гдѣви, помилѡватисѡ дѡшамъ нашимъ. **И нынѣ, вѣторѡдиченъ, гласъ тѡйже:**

Влчце, прѣими молитвы рабѡвъ твоихъ, ѡ ѡзбави насъ ѡ всѡхъ нѡждѡхъ ѡ печалѡхъ.

На стѣхѡвнѣ стѣхѡры, гласъ вѣ.

Пѡ: Дѡме єнфрѡдовъ:

Внѡсѡ єси ѡ матернихъ пелѣнъ, сохѡдѡ ѡцѣнъ вѣѡ, вѣгонѡсе ѿче нашъ прохѡре, ѡ дѡмъ прѣстѡгѡ дѡхѡ.

Стѣхъ: Чтѡ предѡ гдѣмъ * смѣртѡ прѣбныхъ єгѡ.*⁴

Носѡ на рамѣ своѣмъ прохѡре, крѣтѡ гдѣнъ, вѣсѡвѡсѡ мечтѡнѡ до концѡ, ѿче нашъ потребилъ єси.

Стѣхъ: Блженъ мѡжъ боѡнѡ гдѡ, * въ заповѣдѡхъ єгѡ вѡсхѡщѡтѡ ѡтѡ.*⁵

Дѣсти лѡкѡвыхъ вѣсѡвъ ѡбличилъ єси крѣтною єлѡю, мѡдрѡстѡю же вѣѡры, ѡѡснѡлъ єси єлѡ хрѣтѡвѡ, прохѡре ѿче нашъ. **Гласъ, гласъ вѣ:**

Прѣбне ѿче, во вѡю зѣмлю ѡзѡде вѣщѡнѡе ѡсправленѡй твоихъ: тѣмъ на нѣсѣхъ ѡвѣѡлъ єси мѡдѡ трѡдѡвъ твоихъ, дѣмѡнѡскѡ погѡбилъ єси полкѡ, ѡ аггѡлѡскѡ достѡгѡлъ єси чѡны: ѡхже житѡю непѡрѡчнѡ порѣвноѡлъ єси: дерзновѣнѡе ѡмѣѡ ко хрѣтѡ вѣѡ, мѡрѡ ѡспѡсѡ дѡшамъ нашимъ. **И нынѣ, вѣторѡдиченъ, гласъ тѡйже:**

Творѣцъ ѡ ѡзбѡвѡтель мѡй, прѣѡтѡѡ, хрѣтѡсѡ гдѡ, ѡзѡ твоихъ лѡжѣнъ прошѣѡ, въ мѡ ѡблѡкѡнѡ, пѣрѡѡ клѡтѡѡ ѡдѡѡ свободѡ. тѣмже тѡ вѣсѡтѡѡ, ѡѡкѡ вѡжѡн мѡтрѡ же ѡ дѡѡѡ, воистиннѡ вѡпѣмъ немѡлчнѡ: рѡдѡнѡ аггѡлѡскѡ, рѡдѡнѡ влчце, прѣдѡтѡѡтѡѡѡѡѡ ѡ покрѡѡѡ, ѡ єпѣсѣнѡе дѡшѡ нашихъ.

⁴* Пс. 115,6.

⁵* Пс. 111,1.

Тропарь, гласъ ѿ:

Пустынный житель, ѡ въз тѣлесѡ ѡггѡз, ѡ чѡдотворецѡ показѡлсѡ
 ѿнѡ, ѿносе ѿче нашѡ прохѡре: постѡмѡ, бѣнїемѡ, мѡтвѡю,
 нѣнаѡ дарѡвѡнїѡ прїимѡ, ѡцѣлѡеши недѡжныѡ ѡ дѡшы вѣрою
 прїтекаѡущихѡ кѡ тебѣ. слава дѡвшемѡ тѡ крѣпѡсть, слава вѣнчѡвшемѡ
 тѡ, слава дѣйствѡвшемѡ тобѡю всѣмѡ ѡцѣлѡнїѡ.

Слава ѡ нынѣ, ѿгороднченѡ, гласъ тоѡже:

Гавріїлѡ вѣщѡвшемѡ тебѣ, дѡе, радѡнїѡ, ѡ гласѡмѡ воплощѡшесѡ
 всѣхѡ вѡка въз тебѣ стѣмѡ кѡвѡтѣ, ѡкоже рече прѣннѡ дѡдѡ,
 ѡвѡлсѡ ѿнѡ шїршѡ нѣсѡ, поносївѡшї знїждїтелѡ твоегѡ. слава
 вселѡвшемѡ въз тѡ, слава прошѡдшемѡ ѡзѡ тебѣ, слава свѡбѡдївшемѡ
 насѡ рѡжїтѡвѡмѡ твоїмѡ. (стр. 90)

НА ВЕЛИЦѢЙ ВЕЧѢРНИ.

[Поѡмѡ:] Блѡженѡ мѡжѡ, ѿ-ѡ антїфѡнѡ.

На Гдѡ, возѡвѡхѡ: стїхїры на ѡ, гласъ ѡ.

Пѡ: ѿ преслѡвнагѡ чѡдесѣ:

Прѣне ѿче прохѡре, вѡистїннѡ ѡвѡлсѡ ѿнѡ постнїкѡвѡ похвалѡ,
 правослѡвїю крѣпѡсть, вселѡннѣнѡ свѣтїло незахѡдїмѡе, лѡстївагѡ
 врагѡ не ѡубѡвѡсѡ, нїже безѡбѡжныхѡ ѿгѡ ѡгрѡзѡ ѡ мѡкѡ ѡустрѡшївѡсѡ,
 дарѡвѡнною тѡ блѡгѡтїю всѡ побѣдїлѡ ѿнѡ блѡженне, ѡже покрѡвомѡ
 ѡградї всѣхѡ насѡ, ѡ мѡтвѡми твоїми лѡстї дїѡвольскїѡ ѡзѡвѡвї.

Прѣне ѿче прохѡре, возлюбївѡ бѡ, тогѡ свѣтомѡ блѡгѡчїтнѡ
 возсїлѡ ѿнѡ: ѡстѡвнѡ црїкагѡ чертѡга велїчїѡ*⁶ на землї,
 премѡдрѡ ѡбрѣлѡ ѿнѡ безсмертнѡгѡ наслѣдїѡ нѣнагѡ велїчїе, [ѡ] хрїтѡмѡ
 нынѣ вѡдворѡешисѡ ѿбѡлѡженне, ѡ насѡ сегѡ спѡдѡбн мѡтвѡми твоїми.

Ѧче ѿгомѡдре прохѡре, стрѡлѡми хрїтѡва ѡучѡнїѡ ѡзарїлѡ ѿнѡ ѡѡмѡ
 тѡбѡ, ѡ кѡ бѡгѡ ѡустрѡмївѡ ѿгѡ, сїѡнїемѡ блѡгѡчїтїѡ ѡкѡ ѿгненнѡмѡ
 столѡмѡ прївлѣклѡ ѿнѡ лѡдї твоѡ: пѡдвїгомѡ воздержѡнїѡ, чїтѡты ѡ

^{6*} или једнина: велїчїѡ ?

Ѣже по ѡбразѹ соблюдаше невредѣмѡ, оумѡ вѣкѹ на страсти пѣгѣбнымѡ, поустническими подвиги возсіалѡ єси ѿче нашѡ прѡхѡре: єгда достѣглѡ єси тѣлеснагѡ вѡзраста, бѡдрственимѡ єстествомѡ понѡдѣлѡ єси, во єже тѣснѣмѡ хѡждашее покорѣти лѡчшемѹ ѡ тѣло поработити дѡхѹ: тѣмже іавѣлѡ єси вѣрхѡ монашествѡущихѡ, гражданѣхѡ пѣстыни, бѣготекѡщымѡ оукрѣплѣніе, скѡрбнымѡ оутѣшеніе, правѣло добродѣтелей ѡзвѣстѡе всѣмѡ бѣжнимѡ ѡ дальнимѡ: нынѣ же на нѣсѣхѡ, зерцалѡмѡ разрѣшшымѡ, чѣстѣ*7 зрѣши сѣбѹ трѣцѹ, юже молѣ ѡ ѡже вѣрою ѡ любовію чтѡщихѡ тѡ.

И нынѣ, бѣгородиченѡ, глаголю тѡже:

Кто тебе не оубѣжитѡ, [престѣла дѣо, кто ли не воспѡетѡ твоегѡ престѣлагѡ рѣчѣмѡ; безлѣтѡмѡ во ѡ ѿца возсіавѣй єнѡ єдинороднѣй: тѡже ѡ тебе чѣмѡ прѡйде, неизреченимѡ воплѡщѣмѡ: єстествомѡ бѣмѡ сынѡ, ѡ єстествомѡ бѣмѡ члѣвѣкѡ насѡ радѣ, не во двоѡ лицѹ раздѣлаемѣй, но во двоѡ єстествомѡ несличѣмѡ познаваемѣй. того молѣ, чѣмѡ, всебѣженѡмѡ, помѣловатѣсѡ дѡшамѡ намѡшымѡ.]

Вхѡдѡ. Прокіменѡ дне. Чтѣніѡ трѣ [прѣбническѡмѡ].

Премѣрѡсти солѡмѡновѡ чтѣніе [главы ѣ ѡ є].

Прѣбницы во вѣки живѡтѡ, ѡ вѡ гдѣ мзда ѡхѡ: ѡ попечѣніе ѡхѡ оубѣшѡмѡ. Сегѡ радѣ прѣимѡтѡ црѣвѣе бѣголѣпѣмѡ, ѡ вѣнѣцѡ добротѡ ѡ рѣкѣ гдѣнѡ: занѣ десѣницею покрѣетѡ ѡ, ѡ мышцею зацѣнтѣтѡ ѡхѡ. Прѣимѡтѡ всеорѡжѣе рѣнѣе своѡ, ѡ воорѡжитѡ тѡвѡрѡ вѡ мѣстѡ врагѡмѡ. ѡблѣчѣтѡ вѡ бронѡ правды, ѡ возложѣтѡ шлѣмѡ, сѡдѡ нелицемѣренѡ. Прѣимѡтѡ цѣнтѡ непѡбѣдѣмѣй прѣподѡбѣе. Пѡстѣрѣтѡ же напѣснѣй гнѣвѡ во ѡрѡжѣе: спѡборѣтѡ же сѡ нѣмѡ мѣрѡ на безѡмнѡмѡ. Пѡндѡтѡ правѡлѡчѣмѡ стрѣлы мѡлѣнѣнѡ, ѡ іакѡ ѡ бѣгокрѡгла лѡка ѡблакѡмѡ, на намѣреніе полѣтѡтѡ. И ѡ каменѡмѣтѣмѡ іѡрѡсти ѡспѡлѣмѡ падѡтѡ гѣады. Вознегодѡетѡ на нѣхѡ водѡ морѣкамѡ, рѣкѣ же потѡпѡтѡ ѡ наглѡ. Сѡпрѡтѣвѡ стѡнетѡ ѡмѡ дѡхѡ сѣлы, ѡ іакѡ вѣхѡрѡ развѣетѡ ѡхѡ, ѡ ѡпѡстошѣтѡ вѣю зѣмлю беззакѡнѣе, ѡ слѡдѣнѣство прѣвратѣтѡ прѣтѡлы

*7 изменѣно према сличним стихирама у савременим руским издањима, а у изворнику: чѣстѣ.

си́льныхъ. Слы́шите о́убо црѣе, и разѡмѣйте, навѣкните сѡдѣи концѣвъ земли. Вѣдѣйте держа́ціи мно́жества, и горда́ціи еѡ наро́дѣхъ ѣзы́ковъ, ѣкѡ дана́ єсть ѡ гдѣ держа́ва вѣмъ, и си́ла ѡ вѣшнаѡ.

Прѣмѣрости соломѡновы чтѣніе [глава ѣ].

Прѣмѣныхъ дѡшы въ рѡцѣ вѣіей, и не прикѡснетѡ ѣхъ мѡка. Непщевѣни бѣша въ ѡчѣсѣхъ безѡмныхъ о́умрѣти, и вѣнѣиѡ ѡслоблѣніе и́сходъ ѣхъ. И єже ѡ насъ шѣствіе сокровѣніе, ѡні же сѡтъ въ мѣрѣ. Ибо прѣдъ лицѣмъ члѣвѣческимъ ѡце и мѡкѡ прѣимѡтъ, о́уповѣніе ѣхъ безмѣртѣи испѡнено. И вѣмѣлѣ на́казани бѣвшѣ, вѣли́кими бѣлѡдѣтельствовани бѡдѡтъ, ѣкѡ бѣи и́схѡи ѡ, и ѡбѣрѣте ѣхъ достѡйны себѣ. Ёкѡ злѣто въ горнілѣ и́схѡи ѣхъ, и ѣкѡ всеплѡдіе жѣртвенное прѣѡтъ ѡ. И во вѣрема поѣщѣніѡ ѣхъ возсѣѡтъ, и ѣкѡ и́скры по стѣблѣю потѣкѡтъ. Сѡдѡтъ ѣзы́ковъ, и ѡбладаѡтъ лю́дми, и воцрѣиѡ гдѣ въ нѣхъ во вѣки. Наѣѡціиѡ на́нь, разѡмѣѡтъ и́стинѡ, и вѣрніи въ лю́бви прѣвѡдѡтъ ємѡ: ѣкѡ бѣтъ и мѣтъ въ прѣбныхъ єгѡ, и поѣщѣніе во и́збѣранныхъ єгѡ.

Прѣмѣрости соломѡновы чтѣніе [главы дѣ и є].

Прѣмѣныхъ ѡце поѣтѣгнетѡ скончѣтиѡ, въ покѡн бѡдетѡ. ѡсѡдѣтъ же прѣмѣныхъ, о́умираѡи, живѡщыѡ нечѣстѣвыѡ: о́узраѡтъ во кончѣиѡ прѣнаѡ, и не разѡмѣѡтъ, чтоѡ совѣщѡша ѡ нѣмъ. Ёкѡ повѣржетѡ гдѣ нечѣстѣвыѡ безгѡисны нѣцѡ, и поколѣблетѡ ѣхъ ѡ ѡсновѣніи, и до послѣднѡѡ и́счѣзнѡтъ въ болѣзни и пѡмѣтъ ѣхъ погѣнетѡ. Прѣидѡтъ во въ помышлѣніе согрѣшѣніи своѣхъ о́ужѣи: и ѡблѣчѣтъ ѣхъ сопроѣвѡ беззакѡнѣи ѣхъ. Тогда стѡнетѡ въ дерзновѣніи мно́зѣ прѣмѣныхъ прѣдъ лицѣмъ ѡскорбѣвшихъ єгѡ, и ѡметѡущихъ трѡды єгѡ. Вѣдѣвшѣ же єгѡ смѡтѡтъѡ стѣрѡхомъ мно́гимъ, и о́ужѣиѡтъѡ ѡ прѣслѣвномъ сѣіиѣи єгѡ. Рекѡтъ во въ себѣ каѡщѣиѡ, и въ тѣсноѡтѣ дѡха воздохнѡтъ, и рекѡтъ: сѣи вѣ, єгѡже и́мѣхомъ нѣкогда въ поѣмѣхъ, и въ прѣтчѡ поношѣніѡ безѡмніи, житіѣ єгѡ вѣнѣиѡхѡ неіѣтѡво, и кончѣиѡ єгѡ безчѣстѣиѡ. Кѡкѡ вѣнѣиѡ въ сынѣхъ вѣіиѡхъ, и во стѣихъ

жрѣбѣи ѿгѡ ѿсть; Оубѡ заблѣдохомѡ ѿ пѣти истиннагѡ, ѡ прѣбды свѣтъ не ѡблѣстѣ намѡ, ѡ солнце не возсѣѣ намѡ. Беззаконныхѡ испѡлнихомѡ стѣзѡ ѡ погѣбѣи, ѡ ходихомѡ стѣзѡ непрохѡдны, пѣти же гдѣа не разѡмѣхомѡ.

На лѣтѣи стѣхѣры, глѣсѡ ѡ, самогласны:

Собрѣвшеѡ ѡкѡ вѣрное хрѣтоѡ стѣдо кѡ ковчѣгѣ прѣблѣннагѡ ѿца нашегѡ прѡхѡра: блѣгоговѣниѡ поклонѣмѡ, хвалѣ достѡйнуѡ въ пѣснѣхѡ воздаѣ ѿмѣ ѡ молѣѡ оубѣрдѣ да подѣстѡ вѣѣмѡ вѣрнымѡ исцѣлѣнѣ блѣтѣю гдѣа, ѿмѣже блѣгѡчѣтѣиѡ поклонѣемѡ.

Хрѣтоѡ ѡзѣрѣнное стѣдо, новѡсѣѣннѣи лѣдѣе, прѣидѣте да прослѣбимѡ пѣмѣть прѣблѣннагѡ ѿца нашегѡ прѡхѡра, въ вѣртѣпѣ (стр. 92) возсѣѣвшагѡ ѡ кѡ намѡ прѣшѣдшагѡ, ѡже ѡ по смѣрти дѣтѡ слѣпѣимѡ зрѣкѡ,*8 хромѣимѡ хѡждѣнѣе, глѣхѣимѡ слѣхѡ, согѣснѣимѡ испрѣвлѣнѣе, вѣѣсѡ же ѡзгѡнитѡ, правѡвѣрныхѡ црѣи наша оубѣрѣплѣетѡ на сопрѡтѣвѣныѡ, ѡ дѣхомѡ прѣдѣстѡѣ блѣцѣ, мѡлитѣѡ ѡ спѣсѣнѣи дѣшѡ нашинѡ.

Ихѣже ѿко не вѣдѣ, ѡ оубѣхо не слыша, ниже на срѣцѣ члѣѣка възидѡша, ѡже оубѣгѡтѡѡ блѣ възлѣбѣльшѣимѡ ѿгѡ: сѣхѡ тѣ възжелѣлѡ ѿсѣи, ѿѣе прѡхѡре блѣгѡдѣновѣннѣе, възненѡвѣдѣлѡ ѿсѣи мѣрсѡѡе прѣстрѣстѣе, кѡ блѣ ѿдѣномѣ прѣтѣклѡ ѿсѣи, ѡ тогѡ блѣгѡсти прѣсѣиѡ насыцѣѣѡ, молѣѡ ѿмѣ прѣлѣжѣиѡ, спѣстѣѣа дѣшѣмѡ нашинѡ.

Глѣѡѡ, глѣсѡ ѿ:

Рѣдѣѣѡ прѣсѣѣтѣлѡе свѣтѣило, блѣзрѣѣнѡе црѣѡѡѡе оубѣрѣшѣнѣе: процѣлѡ ѿсѣи блѣгѡдѣхѣнѣемѡ ѡкѡ цѣѣтѡ, блѣцѣ хрѣтѣ подѣрѣѣѡ, ѡ блѣтѣи ѿгѡ вѣрѣѣѡѡ. тѣѣмѣже чѣстѡе ѡгѣѣѣѡѡе житѣе стѣѣѣѡѡѡ, гѡры, вѣртѣпѣи ѡ гѣѣды свѣтѣлѡ оубѣрѣсѣи. сѣгѡ рѣдѣ блѣгѡдѣгѡднѣи вѣѣнѣцѡ възпрѣѣѣлѡ ѿсѣи: рѣѣѣи блѣгѡдѣновѣннагѡ оубѣнѣѣа ѡстѡѣѣлѡ ѿсѣи, прѣѣѣѣѡ ѿѣе прѡхѡре, хрѣтѣ же молѣѡ ѡ наѣсѡ чѣдѣхѡ тѣѡѣхѡ, дарѡѣѣѣи дѣшѣмѡ нашинѡ мѣрѡ ѡ вѣлѣю мѣтѣѡ.

И нынѣ, блѣгѡрѡдѣнѣѡѡ, глѣсѡ тѡѣѣѣѡ:

*8 или: (прѡ)зрѣнѣе.

Рострѣбимъ трѣбою пѣсней, прїи́кши во свѣ́ше всецѣ́рѣца мѣ́ти дѣ́а, бл҃гѣ́ньми вѣ́нчеваетъ воспѣ́вающѣа ю́: цѣ́ре ѿ кѣ́зи да стекѣ́тсѣ, ѿ цѣ́рѣцѣ да восплѣ́щѣтъ въ пѣ́снѣхъ цѣ́ль рѡ́ждашей, ѿже смѣ́ртїю держѣ́мыа пѣ́рвѣе, разрѣ́шїти члѣ́вколю́бнѡ бл҃говоли́вшаго, пѣ́стырїе ѿ о́учїтелѣе, до́брагѡ пѣ́стырѣа прѣ́чѣдѣю мѣ́рь сошѣ́дшесѣа восхвѣ́лимъ: свѣ́цннѣхъ златозѣ́рный, свѣ́тоно́снѣй О́блакъ, нѣ́сѣхъ простра́ннѣйшѣю, ѡ́дѣ́шевѣ́ннѣй кѣ́вѡтъ, О́гнезрѣ́чнѣй влѣ́нь прѣ́тозѣа, ма́ннопрїе́мнѣю златѣ́ю стѣ́амнѣ, затворѣ́ннѣю сло́ва двѣ́рь, всѣ́хъ хрѣ́ті́анъ прїе́мѣжнїце, пѣ́сньми бѣ́огла́снѣми похвалѣ́юще сї́це рѣ́емъ: пала́то сло́ва, сподо́бенъ смире́ннѣхъ нѣ́сѣхъ нѣ́нагѡ цѣ́рѣвѣа, ничтѡ́же во нево́змѡжно ходѣ́тайствѣ́ твоѣ́мѣ.

На стѣ́хѡвнѣ стѣ́хїры, гла́сѣ бѣ́. Самогла́сны:

Зрѣ́тель бѣ́сть о́умѡмъ мы́сленнѣхъ сї́лѣ, ѣ́акѡ дѣ́латель бж҃твеннѣхъ словѣ́сѣхъ, полага́а* ѿ́хъ во своѣ́мъ срѣ́цѣ: въ нѣ́мже восхо́ждѣ́нїѣ ѣ́акѡ лѣ́стѣвнїцѣ о́утвердї́лѣ сї́нѣ, прѣ́бне О́че нѣ́шѣхъ про́хѡре, моли́сѣа дарова́ти нѣ́мъ мї́ръ ѿ ве́лію мѣ́тъ.

Стѣ́хѣ: Чѣ́тнѣа предъ́ гдѣ́мъ * смѣ́рть прѣ́бнѣхъ сѣ́гѡ.*¹⁰

Ѡдѣ́тсѣа посвѣ́тїлѣ сї́нѣ жї́знь своѣ́ю хрѣ́стѣ́ бѣ́гѣ́ нѣ́шемѣ, О́че про́хѡре, ѿ́мже о́укрѣ́плѣ́емъ, плѡ́тскїѣа стѣ́асти разѣ́мнѡ покорї́вѣа, хѣ́ждшѣе повї́нѣвѣа лѣ́чшемѣ: тѣ́мже моли́ сї́стї́сѣа дѣ́шѣ́мъ нѣ́шѣмъ. (стр. 93)

Стѣ́хѣ: Бл҃жѣ́нѣхъ мѣ́жѣа бо́гѣа гдѣ́а, * въ за́повѣ́дѣхъ сѣ́гѡ восхо́щѣ́тъ сѣ́лѡ.*¹¹

Свѣ́тїльннѣхъ ѣ́внїсѣа сї́нѣ велї́кїѣ, бѣ́гомѣ́ре О́че нѣ́шѣхъ про́хѡре, просвѣ́щѣ́аа подѣ́лнѣчнѣю, чѣ́дѣ́сѣа сї́аньми ѿ бж҃твеннѣми дѣ́аньми: тѣ́мже по о́спѣ́нїи, незахо́дї́мый свѣ́тъ прї́ѣлѣ сї́нѣ: сѣ́гѡ ра́ди моли́сѣа сї́стї́сѣа дѣ́шѣ́мъ нѣ́шѣмъ.

Гла́ва, гла́сѣ ѿ:

* изме́нено пре́ма сличнѣмъ стї́хїрама у савре́меннѣмъ рускїмъ изда́нїѣма, а у изворнїку: **слага́а**.

¹⁰* Пс. 115,6.

¹¹* Пс. 111,1.

Гозерцаа оубѡ бжѣтвеннѣйшаа твоа дѡша ѿ непорѡчнаа, пригнопаматне прѡхѡре, возлетѣвъ горѣ, нѣный іерлѣмъ тѣхое жилище, ѣгѡже стѣны пречѣтymi рѣками невидимагѡ бѣа живописашасѡ: ѣтноѡ же тѣло твоѡ имѣетъ прензрѣдныи храмъ на земли, сокровище некрадомое чѡдѣсѡ, ѿ недрѡвъ врачевствѡ, идѣже притекающе цѣльбы почерпаѣмъ. тѣмже соблюди, всехвѣльне, ѿ прѡтивныхъ прираженій пѣсньми величающихъ тѡ, ѣкѡ имѣа дерзновѣніе ко хрѣсту, тѡ прославльшемъ.

И нынѣ, бѣгородиченъ, гласъ тѡйже:

[Безневѣстнаа дѡо,] ѣже бѣа неизреченноу заченши плѡтїю, мѣти бѣа вышнагѡ, твоихъ рабѡвъ мольбы прїими, всенепорѡчнаа, всѣмъ подающа ѡчищенїе прегрѣшенїй: нынѣ наша молѣнїа прїемающе, моли спсѣти насъ всѣмъ намъ.

На блѣвенїи хлѣбѡвъ, тропарь, гласъ ѡ:

Пустынный житель, ѿ възтѣлесѣнїа ѡггѡ, ѿ чѡдотворецѡ показасѡ єси, бѣгоносе ѡче нашъ прѡхѡре: постѡмъ, бдѣнїемъ, млтвѡю, нѣнаа дарованїа прїимъ, исцѣлѣши недѡжныа ѿ дѡшы вѣрою притекающихъ къ тебѣ. слава давшемъ ти крѣпость, слава вѣнчавшемъ тѡ, слава дѣйствующемъ тобою всѣмъ исцѣлѣнїа. **[Дважды.] И:**

Бѣе дѡо [радѡйсѡ, блѣтнаа мрїе, гдѣ съ тобою: блѣвена ты възженыхъ, ѿ блѣвенъ плодъ чрѣва твоегѡ, ѣкѡ спсѡ родила єси дѡшѡ нашихъ]. **[Бдѣножды.]**

НА ѸТРЕНИ.

По шестоѡамїи єктенїа, ѿ посѣмъ: Бѣа гдѣ, тропарь прѣбнагѡ, дважды. Слава, ѿ нынѣ, бѣгородиченъ.

По ѡ-мъ стїхословїи, єдѡаленъ, гласъ ѡ:

Грѡбъ твои, прѣбне ѡче прѡхѡре, истѡчникъ ѣвїсѡ воистинноу, истѡчаа блѣтъ исцѣлѣнїа всѣмъ съ вѣрою приходящимъ къ раце мощей твоихъ. тѣмже вопїемъ ти: млтвами твоими подаждь намъ тѣлесное вѡспѣнїе ѿ дѡшѣвное исцѣлѣнїе. **[Дважды.]**

Гла́ва, ѿ ны́нѣ, вѣ́городиченъ, гла́съ то́йже:

Ре́шѣхъ тѣ́вѡца, гдѣ́ ѿ зѣ́ждѣ́телеа, всенепоро́чнаа чѣ́таа, дѣ́ломъ бѣ́жѣ́твеннымъ въ ло́жесна́хъ заче́нши, безъ ѿста́вѣ́нїа роди́ла є́си, є́гоже сла́ваще, воспѣ́ваемъ тѣ́ дѣ́во, ѣ́акѡ пала́тъъ вѣ́рѣхъ црѣ́а, ѿ мі́рови є́псѣ́нїе.

По ѣ́-мъ стѣ́хосло́вїи, є́ѣ́даленъ, гла́съ є́:

По́стника вели́ка пѣ́сньми по́чтїмъ, ѣ́акѡ о́умертѣ́и прило́ги страсте́й, возде́ржа́нїемъ тѣ́вѣ́рымъ, ѿ те́рпѣ́нїемъ во́истиннѣ́, по́срамї́ (стр. 94) сопро́тивнаго вра́га, ѿ всѣ́хъ є́го горды́ню низложи́, ны́нѣ мола́сѡ ѡ́ є́псѣ́нїи дѣ́шѣ́хъ на́шихъ. [Два́жды.]

Гла́ва, ѿ ны́нѣ, вѣ́городиченъ, гла́съ то́йже:

Пре́стѣ́ла дѣ́во, по́мїла́шѣ́ на́съ вѣ́рою прї́тека́ющихъ къ те́бѣ́, мѣ́рдѣ́шѣ́ ѡ́ про́сѣ́щихъ мо́щнаго твоегѡ́ за́стѣ́плѣ́нїа: мо́жеши бо ѣ́акѡ бл҃́га всѣ́а є́псѣ́ти, зане́ є́си мѣ́ти б҃га вѣ́шнѣ́аго: мѣ́трнми тво́ими мѣ́тѣ́ами прї́снѡ покрыва́ющи всѣ́а вѣ́рныа лю́ди, вѣ́говѣ́радованнаа.

Полѹ́елѣ́й. Велича́нїе, ѿ ѡ́сломъ ѿзѣ́ранный прѣ́вномѣ́.

По полѹ́елѣ́и є́ѣ́даленъ, гла́съ ѿ:

Па́стыркѣ́ю мѣ́дрость воспрї́мъ, мона́шестѣ́бующихъ сто́лпѣ́ ѿ ѡ́снованїе́ бѣ́вѣ́а, до́стосла́вне про́хѡ́ре, хрї́тѡ́ва возжелѣ́вѣ́а бѣ́жѣ́твеннаа о́учѣ́нїа, въ нѣ́хже про́сѣ́тїла є́си: тѣ́мже ревно́ва́вѣ́и ѡ́г҃льскомѣ́ житїю́, о́у́сѣ́рднѡ тѣ́къ не́престѣ́ннѡ, де́нноо́щнѡ б҃га просла́вля́а є́си: ѡ́ не́гоже прїе́мъ дарова́нїе, моли́сѡ ѡ́ на́съ грѣ́хѡ́въ ѡ́ста́влѣ́нїе по́дѣ́ти чѣ́стѣ́лымъ лю́бо́вїю є́тѣ́ю па́мѣ́ть твою́. [Два́жды.]

Гла́ва, ѿ ны́нѣ, вѣ́городиченъ, гла́съ то́йже:

Пре́стѣ́ла дѣ́во, мѣ́ти бѣ́жїа, дѣ́шѣ́ моеа́ стра́сти лю́бѣ́а ѿсѣ́лѣ́и, мо́люсѡ: ѿ про́сѣ́нїе да́рѣ́и мо́ихъ пре́грѣ́шѣ́нїй, ѣ́аже безѣ́мнѣ́а со́дѣ́лахъ: дѣ́шѣ́ ѿ тѣ́ло ѡ́сквернѣ́вѣ́а, ѡ́ка́ннѣ́и! о́убѣ́и мнѣ́! чѣ́то со́творю́ въ ча́съ ѡ́нѣ́а, внегда́ ѡ́г҃ли дѣ́шѣ́ мою́ разла́дѣ́тъ ѡ́ стра́стнаго моего́

тѣлесѣ; тогда помощница намъ бѣди, ѿ представительница теплѣйшаа: ѿ мамы бо тебѣ надѣждѣ, ѿ акѡ рабѣ твоѣ.

Бтепѣнна, ѿ-ѿ антѣфѡнѡхъ ѿ-гѡ гласа.

Прокіменъ, гласъ ѿ:

Ѿтна предъ гдѣмъ * смѣрть прѣбныхъ ѿгѡ.*¹²

Стѣхъ: Чтѡ воздаѡмъ гдѣмъ ѡ всѣхъ, * ѿже воздаде мнѣ;*¹³

Бѣлаѣ ѡ лѣкѣ, зачало ѿд.*¹⁴

Во время сѡно, [ѿ, ѿ] стѡ ѿсѡ на мѣстѣ рабѣ, ѿ народѡ оученикѡ ѿгѡ, ѿ множество много людѣ ѡ всеѡ ѿдѣн, ѿ іерлѣма, ѿ помѡрѣѡ тѣрѣка ѿ сѣдѡнска: [ѿ] ѿже прѣндѡша послѡшати ѿгѡ, ѿ ѿсѣлѣтисѡ ѡ недѣгѡ своѣхъ, ѿ стрѣждѣцѣ ѡ дѣхъ нечѣстѣхъ, ѿ ѿсѣлѣхѣсѡ. [ѿ] ѿ всеѡ народѡ ѿсѡше прикѡсѣтисѡ ѿмѣ: ѿ акѡ сѣла ѡ негѡ ѿсѡждѡше, ѿ ѿсѣлѣше всѡ. [ѿ] ѿ тѡѣ возвѣдѡ сѡчи своѣ на оученикѣ своѣ, глѡлаше: бѣжѣни нѣцѣ дѣхѡмъ, ѿ акѡ вѡше сѣтъ цѣтѣе вѣѣе. [ѿ] бѣжѣни ѡлѣцѣ нѣнѣ, ѿ акѡ насѣтѣтисѡ. бѣжѣни плѣцѣ нѣнѣ, ѿ акѡ возмѣтѣтисѡ. [ѿ] бѣжѣни бѣдѣте, ѿгѡ возненавѣдѣтѡ вѡсѡ члѣвѣцы, ѿ ѿгѡ разлѣчѣтѡ вѣ, ѿ понѡсѣтѡ, ѿ прѡнеѣтѡ ѿма вѡше ѿ акѡ сѡдѡ, сѣ члѣвѣческагѡ радѣ. [ѿ] возрадѣтѣсѡ вѡ тѡѣ дѣнѣ ѿ взыгрѣтѣ: сѣ бо мздѡ вѡша много на нѣсѣ.

По ѿ-мѡ псалмѣ, стѣхѣра, гласъ ѿ:

Прѣбне сѡче прохѡре, во всеѡ зѣмлю ѿзѣде вѣцѣанѣе ѿсправлѣнѣи твоѣхъ: тѣмъ на небесѣхъ ѡбрѣлѡ сѣи мздѣ трѣдѡвѡ твоѣхъ. дѣмѡнѣкѡ погѣбѣлѡ сѣи полкѣ, ѿ ѡгѣльскѡ достѣглѡ сѣи чѣны, ѿхѣже житѣѣе безѡ порѡка поревновѡлѡ сѣи. дерзновѣнѣе ѿмѣѡ ко хрѣтѣ бѣѣ, мѣрѡ ѿспросѣ дѣшѡмъ нашѡмъ.

Канѡнѡхъ вѣѣ со ірмосѡмъ на ѿ, ѿ прѣбнагѡ дѣѡ, [ѿѡ] гласъ ѿ, на ѿ.

¹²* Пс. 115,6.

¹³* Пс. 115,3.

¹⁴* Лк. 6,17-23 (зач. 24).

[Пѣрвый] канѡнъ прѣбнаго.

Пѣснь ѧ. Ірмѡсъ:

Горькѣа рабѡты ѡзбавльсѣ ѡнѣ, непроходѣмое прѡйде ѣакѡ ѡшѡ: врагѡ зрѣа потоплѣма, пѣснь ѣакѡ бл҃годѣтелю поѣтъ бг҃ѡ, (стр. 95) чѡдодѣлющемѡ мышцею высокою, ѣакѡ прослѣвльсѣ.

Дѡтыми недѡги ѡдержѣимыи, стрѣнными побѣждаемѣ ѣсѣмѣ ѡкаѣнный: сегѡ радѣ молю тѣа хр҃тѣ бж҃е, ѡ сѣхѣ ѡзбави мѣа, ѣакѡ да по достоѣнїю возмогѡ воспѣти твоегѡ оугѡдника прѡхѡра прѣбнаго.

Дѡтыхѣ смѡщенїи свободѣ ма ѡче, да настаблѣемѣ твоѡми млѣтвами, свѣтлаѡ воспѡю твоѡ торжествѡ.

Хвалѣ достѡйныа воспѡимѣ бг҃ѡ, дающемѡ намѣа ѡбѣльнѡ ѡщѣленїе, прѣбнымѣ своѡмѣа прѡхѡромѣа, ѣже прослѣвльшѣа ѣгѡ просвѣтилѣа ѣсѣть.

Бг҃орѡдиченъ:

Дѡтыхѣ напѣстей ѡ многихѣа прегрѣшенїи свободѣ ма, влѣще, ѡ прощѣнїе подѣждѣ мѣа, ѣакѡ дерзѡхѣа написати моѡю скверною деснїцею сѣѡе твоѡ ѣма.

Ѣнъ канѡнъ. Ірмѡсъ тѡѣже:

Недомышлѣа кѣкѡ ѡполнѣти слѡво похвалѣ твоѡа, прѣбне ѡче прѡхѡре: ѡбѣче велнчѣа чѣтнѡю пѣмѣть твоѡ, молюсѣа тѣа: подѣждѣ мѣа помышленїе воспѣвѣти тѣа достѡйнѣ.

Бѣльскагѡ глаѣа оуслѣшавѣа, дѣвне ѡче, оусѣрднѡ потщѣлсѣа ѣсѣ ѡполнѣти словеса гд҃на: кр҃тѣа бо на рамо взѣмѣа, въ непроходѣмѡю пѣстынѣю вселѣлсѣа ѣсѣ.

Ѧѡности твоѡа, ѡче, пѣстынножѣтель бѣвѣа, никтѡже*¹⁵ ѡбръѣте тѣа, ловѣцѣа бг҃омѣа настаблѣемѣа, сѣрною*¹⁶ же въ пѣцѣрѡ вшѣдѣа, наѣде на тѣа: ѡ оузрѣвши тѣа, прѣстрѣшенѣа, вѡнѣа бѣжѣти хотѣше: тѣа же, ѡче, словеса твоѡми познѣнѣа ѣвѣлсѣа ѣмѡ.

Бг҃орѡдиченъ:

¹⁵* у изворнику: ннѣтѡже ?

¹⁶* можда би требало испред додати: за / въ слѣдѣа / вслѣдѣа сѣрнѣ ?

Болаца дѡшею ѡ тѣломъ, ѡцѣлѣнъ вѣщце раба твоего, молѣнемъ
блѣженнагѡ прѡхѡра: тебе во предстѣлѣнницѣ всѣхъ свѣтѣхъ въ печалехъ
стажахомъ, ѡакѡ рѡждшю спсѣніе наше.

Катавасіа: Ѽвѣрзѡ оустѣ моѡ:

Пѣснь г. Ірмосъ:

Да оутвердѣтъ срѣце моѣ во бѡли твоѣхъ, хрѣстѣ бже, ѡже надъ водами
нѡ оутвердѣнъ вторѡе, ѡ ѡсновѣнъ на водахъ зѣмлю, всесильне.

Да оутвердѣтъ срѣце моѣ мѣтѡвами твоими сѣе, ѡ научѣ ма
недостѡйнаго хвалѣти по достѡнїю преслѣвнѡу пѡмѡть твоѡ,
бѣдѡе ѿче прѡхѡре.

Тебѣ, прѣвне ѿче, хрѣтѡсѡ дарѡва на помѡщъ людемъ своимъ, ѡже
вверженъ свѣтъ въ великіѡ скѡрбѣ, видѣвъше же нынѣ дарѡвѣнїѡ
ѡцѣлѣнїѡ члѣснѡ, днѣмъ ѡ вопїемъ: нѣстъ сѣхъ пѡче давшаго ти сѡлѡ.

Прѡроческїѡ даръ ѡ бѣа прїимъ, дїогѣна, црѣ ѡмѡща быти сѡзѡлъ
сѣи, ѡ въ константїновѡхъ градѡхъ ѡти повелѣлъ сѣи: ѡнъ же видѣвъ
сѣмѣшасѡ словеса твоѡ, великѡ днѣмъ возопї: слава прослѣвльшемѡ
(стр. 96) тѡ, прѣвне.

Бгда же поставленъ бытъ на прѣтолѣ црѣ дїогѣнъ, во снѣ ѡбѣлѣ сѣи
сѣмѡ сѣе, ѡблѣчѡ сѣго ѡ забвѣнїѡхъ ѡдѣжды, ѡнъ же воспрѡнѣвъ ѡ сѡ,
днѣмъ возопї ко хрѣстѡ, слава прослѣвльшаго тѡ, ѿче прѡхѡре. **Бѣгѡродиченъ:**

Тѡ всѣхъ стажахомъ прѣбѣжнице ѡ стѣнѡхъ нашихъ, бже дѡ, ѡ
славолюбимъ тѡ немѡлчнѡ ѡакѡ вѣрнѡхъ хрѣтїанѡ, безневѣстнаѡ.

Інъ. Ірмосъ тѡже:

Да оутвердѣши ны, бѣгѡдѣре, на безплѡтныѡхъ врагѣхъ, сѣже прогонѣти
тѡ: твоѡ же пѡмѡть величѣти ѡ хрѣстѡ прослѣвѣти, тебе
прослѣвльшаго ѿче нашихъ прѡхѡре.

Блѣгѡчѣтнѡю рѣвностїю распѡлѡемъ, воздѣжесѡ црѣ, ѡ въ
бжегѡгѡвскѡу пѣтѣнїю достѣгъ, ѡдѣже водрѡзѣ прѣчѣтенъ храмъ во
ѡмѡ сѣгѡ гѡргїѡ, хотѡ ѡбѣтѣлицѡ тебе оустрѡити: не вѣдѡше во
ѡкѡ тѡмѡ не пребывѡеши, прѣвне.

Ты же пакы явилася єси діогенѣ, возвѣщаа ємѣ, въ пѣстыни
козачествѣи взыскаѣти пречѣтноє тѣло твоє, прѣбне. **Бѣгородиченъ:**

Настави мѧ на пѣть покаѧнїа, прогнѣвающаго пребл҃гаго г҃да,
ненекѣсобрѧчнаа ѿ бл҃гвеннаа мїре, ѣкѡ прибѣжище ѿчѣлннхъ
члѣвѣковъ, зане єси вѣжїе вмѣстїилице.

Сѣдаленъ, гласъ ѧ:

Роздержанїа ѿгнемъ ѣкѡ злато въ пѣци, мѣдре ѿскѣнѣа,
свѣтлѣйшїй явилася єси прохѡре прѣбне: тѣмже къ нѣномѣ
преставилася єси цр҃твїю. сегѡ радн, вѣрою тѧ восхвалающе, вопїемъ:
бл҃гѣ и мл҃тѣ и ѡчищенїе согрѣшенїй нашихъ, ѿче испроси. **[Дважды.]*¹⁷**

Глава, ѿ нынѣ, бѣгородиченъ, [гласъ тѣйже]:

Мл҃твы твоихъ рѣвъ прїими, вѣце, заступнице наша ѿ прибѣжище:
комѣ бо прибѣгнемъ, рѣзвѣ тебе, вл҃цце; ты покрѡвъ нашихъ ѿ
застѣплѣнїе єси, ѿ нынѣ не ѡстаѣи насъ до конца погнѣнѣти, да твоими
мл҃твами ѿ вѣдъ сохранимѣа: на тѧ бо ѡпованїе возложихомъ, вѣце.

Пѣснь дѣ. Ірмосъ:

Разумѣхъ, всесильне, твоє смѡтрѣнїе: ѿ со стѣрахомъ прославихъ тѧ,
спїсе.

Разумѣхъ, прѣбне, моє недостѡннство, ѿ со стѣрахомъ коснѣхѣа къ
твоємѣ хвалѣнїю: но ты спїсе, прїими оѣбѡ ѣкѡ ѡбѡгѣа двѣ цѣтѣ,
сѧ вѣрою тебе приносїмое хвалѣнїе, всехвѣльне ѿче прохѡре.

Разумѣвши цр҃ь въ дальнѣй пѣстыни бѣти тебе, ко взысканїю
(стр. 97) потщѣа ѿ пѣстынннхъ вѣрхъ стѣражею ѡбстѣпївѣ, ѡсѣрднѡ
къ бг҃ѣ возопї: ѿкрыи намъ, гд҃и, прославлѣшаго тѧ прохѡра.

Разумѣла єси, ѿче прѣбне, коварствѣа лѣкабѡ, ѿ сегѡ до конца
мѣжеки низложила єси: насъ на мл҃твѣхъ воздвїгнн днѣсь, да вѣрою
ликовствѣемъ въ пѣмѣти твоѣй, пребл҃женне прохѡре. **Бѣгородиченъ:**

^{17*} наш додѣтак, нема у изворнику.

Разумѣла єси, вѣщце, воплощившагѡ изъ тебѣ хрѣта бѣа нашего: того̀ моли, бѣоблѣженнаа, да твоими мѣтвами сохрани́тъ насъ ѿ всѣакогѡ навѣща лѣстивагѡ.

Иѡн. Ірмосъ тоѡже:

Аѡша твоѡ ѡакѡ вѣлиі ѡрѣлз ѡбѣла надъ пецѣроу, ѡдѣже постѣла єси многолѣтнѡ, ѡче: взыска́ющіи тѡ вѡни оу́зрѣша ѡ црѣ̀ возвѣстѣша: ѡнъ же прише́дъ ѡбръѣте прѣчѣтныѡ твоѡ мо́щи ѡ радостенъ вопі́аше: радѡица, ѡче, пѣтѣннаа красото̀ ѡ свѣтѣльниче нововозсѣ́авый.

Аггѣлски пожѣвъ на землѣ равноаггѣлскѡ чѣсть досто́йнѡ полѡчилъ єси, со всѣми же аггѣлы бѣѡ предстоѡ, не престѡи моли́тисѡ ѡ всѣхъ насъ, прѣбне.

Великѡю лю́бовь ѡмѣ црѣ̀ къ тебѣ, прѣбне, хотѣше бо со славою въ црѣ̀твѡущіи гра́дъ константи́на пренести сѣ́ѡе тѣло твоѡ: ѡбѡче пребѣвши недвижимѡ, разумѣ́ волю твоѡ, ѡ повелѣ́ воздви́женнѡ бѣти на мѣстѣ ѡбръѣтеніѡ бл҃голѣпнѡ хрѡ́мѡ: въ нѣмже ѡ мы́ днѣсь торжѣ́ственнѡ прѡзидѡуще, восхвалѡемъ тѡ, ѡче прѡхѡре. **Бѣорѡдиченъ:**

Врѡвъ ѡ застѡплѣніѣ ѡ прибѣ́жнице бѣди ми, дѣѡ, рабѡ твоемѡ, ѡ ѡицѣли́ ма ѿ безмѣ́рныхъ зѡлз: во ѣ́же воспѣ́ати тѡ, прѣчѣтаа, слава рѣ́твѡ твоѡ.

Пѣснь ѣ. Ірмосъ:

Ѧно́щи оу́треннююще, воспѣ́авемъ тѡ, хрѣ́те вѣ́е, ѡбнищѡвшаго насъ ра́ди, ѡ крѣ́тъ ѡ смѣ́ртїю плѡ́тїю претерпѣ́вшаго.

Вѣтвеннымъ свѣ́томъ ѡсѣ́авемъ, со аггѣлы, ѡче, ны́нѣ водворѣ́шисѡ, мѣтвами твоими спѣ́и творѡ́щыѡ всегда́ цѣ́еннѡ твоѡ па́мѡть ѡ въ ра́дѡсти пою́щыѡ: по́имъ бѣѡ на́шемѡ, ѡакѡ просла́висѡ.

Горѣ́ къ бѣѡ мѡдрѡва́ніѣ ѡмѣа, ѡче, ѡже на землѣ ѡста́вилъ єси: бо́лѣзньми возде́жаніѡ непрестѡ́ннѡ ѡбле́гчѡемъ.

БҖОРÓДНЧЕНЗ:

Бґорóдиченз:

^{18*} додато према сличном тропару Канона у савременим руским издањима, а у изворнику нема.

Обильнѡ ѡщѣленіе подавѣши, ѡче, всѣмъ съ вѣрою ѡ любовію приходящымъ, ѡ бл҃гоговѣннѡ покланѣющимся грѣбѣ твоемѹ. тѣмже тѣ молимъ: не ѡбращай лица твоегѡ ѡ насъ, но твоими мѣтвами посѣщеніа сподоби ны.

Бѣгородиченъ:

Неискомѹжнѡ, дѣво, безпредѣльнаго ѡстествомъ бж҃твѣ, вочлѣвѣвшиагося слоѡва насъ ради, зачала ѡснѣ ѡ кровей, ѡтроковице, дѣственныхъ, воображена паче слоѡва ѡ закона [н]*¹⁹ ѡстество.

Изм. Іермѡсъ тѡйже:

Исѡпомъ мѣтвъ твоихъ ѡградѣ ма, ѡче, изъ глѣбны ѡца молюся ти, ѣкѡ да прѣимъ ѡзбавленіе ѡмъ моихъ дѣлъ ѡ ѡуныніа свобѡды, въ пѣснѣхъ восхваляю тѣ, бл҃женне.

Свѡбоденъ твоѡ ѡмъ ѡ страстѣй соблѡдъ, соудъ ѡцѣнъ дх҃ прѣстѡмѹ былъ ѡснѣ, ѡ хр҃та прѣимъ въ ѡцѣ твоѣмъ, чѡдѡтворецъ ѡбѣла ѡснѣ, прогонѣа дѣмѡны: сего ради молимъ, ѡзбавити насъ ѡ сѣтѣй вѣрѣихъ твоими мѣтвами, сѣе.

Иноческое возлюбивъ житіе, ѡбразъ ѡночествующихъ былъ ѡснѣ, прѣбне, ѡ пѣстыню ѣкѡ градъ ѡмѣлъ ѡснѣ, ѡукрашѣа ю сѣыми мѣтвами, бл҃женне.

(стр. 99) Бѣгородиченъ:

Идѣмъ содѣтель ѡ кровей твоихъ чѣстѣхъ зѣждетъ, ѡ млекѡмъ питѣетъ питѣаи всѣкое дыханіе, дѣво бѣе: тѣмже тѣ ѣкѡ мѣрь бж҃ію прославляемъ.

Кондѣкъ, глаголю:

Бѣлію побѣдѣ мѣжески показѣа ѡснѣ, ѡонѡдѣже бж҃твенною любовію разгорѣвѣа, цр҃ь тѣннаго ѡ всѣ краѣна прѣвѣдѣа ѡснѣ, на горѣ козѣчестѣй вселѣвѣа, ѡ неѣже въ нѣнаа возшѣа ѡснѣ къ цр҃ю цр҃ей, прѡхѡре: молиа же непрѣстѣннѡ ѡ всѣхъ насъ.

Іермѡсъ:

^{19*} додато према сличном богородич(а)ну Канона у савременим руским издањима, а у изворнику нема.

Овчепольскіа вѣси оудаливса и вселивыйсѣ въ пѣстынію, и дѣже въ вертѣпѣхъ вшѣлѣхъ єси, жертокое житіє показѣхъ вѣмъ: многихъ же жителѣхъ оудивилѣхъ єси, ѿонѣдѣже дарованіє чѣдѣхъ ѿ хрѣта прѣлѣхъ єси, поминѣи насъ чествѣющихъ пѣмѣть твою, да зовѣмъ ти: радѣисѣ, прѣхѣре, Ѿче нашъ.

Пѣснь 3. Ірмосъ:

Ивлѣисѣ въ кѣпинѣхъ законоположникѣ Ѿгнѣмъ, и рѣхѣтѣво дѣи провѣражѣи въ нѣи: блѣвѣхъ єси гдѣи, вѣже Ѿтѣцѣхъ нашихъ.

Свѣтѣильникъхъ прѣсвѣтлый показѣлѣхъ єси єрѣи, Ѿче прѣхѣре, трисѣлѣчными свѣтосѣлѣи къ вѣгѣзнѣию насъ привѣдѣхъ и пѣти наѣчѣлѣ: блѣвѣхъ вѣхъ Ѿтѣцѣхъ нашихъ.

Бышнѣю єилоу вѣхѣхъ пѣмѣи, вѣрѣи нѣзложилѣхъ єси: и повѣдонѣецѣхъ бѣхъ єси, зовѣи: прѣпѣтѣи гдѣи, вѣже Ѿтѣцѣхъ нашихъ, блѣвѣхъ єси.

Ивѣлѣхъ єси рѣкѣ нѣточѣющѣмъ намъ разлѣчнѣмъ нѣцѣлѣсѣи, и мѣромъ бѣговѣннѣмъ грѣва твоегѣо созывѣиши насъ вѣпѣти: блѣвѣхъ єси, вѣже Ѿтѣцѣхъ нашихъ.

Твоѣхъ чѣтнѣмъ рѣка, прѣпѣне, нѣточѣетѣхъ чѣдѣсѣ, прѣнѣзѣвѣлѣющихъ блѣтѣи: и вѣроу прѣхѣдѣщѣмъхъ зѣрѣвѣе подѣетѣхъ, хрѣтѣ ѿ дѣшѣи вѣпѣющѣмъ: блѣвѣхъ вѣхъ Ѿтѣцѣхъ нашихъ.

Бѣгѣрѣдѣчѣнѣ:

Облѣкѣхъ разѣмнѣи тѣмъ нѣменѣемъ, нѣзѣхъ тѣбѣ бо хрѣтѣсѣхъ вѣзѣи, вѣсѣнѣпорѣчнѣмъ, и прѣстрѣннѣишѣю тѣмъ нѣсѣхъ показѣхъ: того бо нѣнѣсѣдѣсѣмѣжнѣмъ рѣдѣлѣхъ єси, чѣтѣмъ, вѣплѣцѣннѣмъ зѣ мѣрдѣе нѣнѣспѣвѣдѣимѣе.

Иѣхъ. Ірмосъхъ тѣиже:

Мѣтѣнѣмъ бѣти, вѣгонѣе, єдѣннѣго бѣгѣдѣтѣлѣмъ молѣи, твоею прѣчѣтнѣю пѣмѣть прѣздѣнѣющихъ: ѣкѣмъ да прѣцѣнѣи спѣдѣбѣлѣсѣмъ вѣпѣемъ: блѣвѣиѣте, вѣмъ дѣлѣмъ гдѣнѣмъ, гдѣмъ.

Оуѣзѣнѣмъхъ дѣшѣмъ добродѣтѣльнѣмъ лѣпотѣмъ, кѣсѣнѣмъ добротѣю (стр. 100) бѣхъ єси, гдѣмъ поѣиши, радѣлѣсѣмъ и вѣпѣлѣ: прѣпѣтѣи гдѣи, вѣже Ѿтѣцѣхъ нашихъ, блѣвѣхъ єси.

Огнь страстей моих погаси, ѿче, росю твоих мѣтвах: ѿкѡ
пріемшѡ ми свободѣніе, въ пѣснехъ восхвалѣти тѣ, воспѣвающе:
блѣвѣнъ єси гдѣ, вѣже ѡтѣцъ нашихъ. **Бѣгѡродиченъ:**

Тѣ представилицѡ ѡ мамы вси грѣшніи, ѿ претѣла дѣо: ты (ѡ)
блѣгопремѣнна сотвори твою сѣла, мѣтрними твоими мѣтвami.

Пѣснь ѡ. Іѡмосъ:

Пѣснь тебѣ приносимъ безплотныхъ, ѿкоже ѡтроцы въ пѣщи, ѡ
поюще глѣголемъ: блѣвѣнъ, всѣ дѣла гдѣ, гдѣ.

Црѣтво горнее, вышній градъ, вѣтій рай, прѣвныхъ наслажденіе ѡ пицѡ
несодѣланнѡ, богатство некрадомое, свѣтъ невечерній, ѡвѣстѣти
сподобивсѣ, прѣбне, поѣши: блѣвѣнъ, всѣ дѣла гдѣ, гдѣ.

Оу҃ста рѣзѡма мнѣ дарѣши, превезначальне слово, ѣже пѣти твоеѡ
оу҃годника прохвара: ѡмаши ѡ богатство мѣрдѡ неисчѣтное, хрѣте
мой, пѣчинѡ твоихъ сдѣбъ: да ѡ ѡзъ дѣшевнагѡ мѣра ѡчѣнѣсѣ, оу҃ма же
всѣкѡ(ю) скѣрнѡ ѡимѣ ѡ менѣ ѿкѡ да поѡ: блѣвѣнъ, всѣ дѣла гдѣ, гдѣ.

Пѣснь тебѣ приношѡ, ѿче бѣгоносне прохваре, ѣже проповѣдѡ
твоѡ подвижѣ ѡ чдѣла, ѡ прославляю твоѡ величество, вѡпѣ:
блѣвѣнъ, всѣ дѣла гдѣ, гдѣ. **Бѣгѡродиченъ:**

Закѡны дѣо, превозшедши єстество, вѣтвеннымъ твоимъ
зачѣтемъ: пѣче єстество бѣа родилѣ єси, занѣ вѡпѣмъ: блѣвѣнъ
єси гдѣ вѣже, ѡ вѣки.

Іѡз. Іѡмосъ тѡйже:

Ходѣ на колесницѣ добродѣтелей твоихъ, ѿче прѣбне, въ
пресвѣтлый вселѣсѣ єси чертогъ ѡ въ храмъ нѣный: ѡдѣже сѣте,
превыбѣши, ѡ ѡ агѣлы ликѡ, поѣши: блѣвѣнъ єси гдѣ, вѣже ѡтѣцъ
нашихъ, ѡ вѣки.

Сѣннолѣпное житіе ѡ жизнь чѣнѡю препроводилъ єси: некрадомое
сокрѡвице, добрѡта сокрѡвеннаѣ, бѣговѣднѡе оу҃крашеніе, ѡвѣсѣ єси
бѣодѣновѣнне зѡвѣши: блѣвѣнъ єси гдѣ, вѣже ѡтѣцъ нашихъ, ѡ вѣки.

Низложѣвъ шатанїа свѣровѣднаа слоначальнагѡ врагѡ, по́честъ побѣды прїа́лъ єси́, досточѣ́дне Ѿ́че, по́дъ: бл҃гвѣ́нъ єси́ гдѣи, вѣ́же Ѿтѣ́цъ на́шихъ, во вѣ́ки. **Бѣ́городиченъ:**

Оу́мертвѣ́и дѡ́шнѣ моєѡ́ стрѡ́сти, всенепоро́чнаа, жѣ́знь вѣ́хъ нензречѣ́ннѡ слѡ́вомъ ро́ждаши: ѿ о́умъ мо́й смѡ́щѣ́емъ, Ѿтро́ковѣ́це, оу́мири. (стр. 101)

Пѣ́снь дѣ. І́рмо́съ:

Жнепрїѣ́мный ѿсто́чникъ прїеноте́щїи, свѣ́тоно́сый свѣ́тильни́къ бл҃гѣ́ти, хра́мъ ѡ́дѡшѡвѣ́нный, сѣ́нь прѣ́чїю, нѣ́се ѿ зе́мли простра́ннѣишю, вѣ́дъ, вѣ́рїи велича́емъ.

Роззрѣ́нїемъ къ бѣ́гѣ непреста́ннѡ внима́а, зари́^{*20} прїѣ́мъ, свѣ́тъ неѡ́сѣ́емъ, ѣ́къ зѡ́рцало́ посылѣ́ши по́ющымъ: гдѣ́ по́йте дѣ́ла, ѿ пре́возно́сите є́го во вѣ́ки вѣ́ки.

Обѣ́тель тѣ́цы твоѡ́ сѣ́це сотвори́а єси́: тѣ́мже мона́шесѡвѣ́щымъ воздѡ́глаз єси́ бл҃гопотре́бное, бѣ́гоно́се, попече́нїе: бл҃гвѣ́нъ єси́, зовѣ́и, въ хра́мѣ сла́вы твоєѡ́, гдѣ́и.

Сѡ́и ѿспѡ́ленъ дарѡ́въ дѣ́ловныхъ, неѡ́дѣ́и неосѣ́льнымъ^{*21} цѣ́лиши бола́щихъ, оуставлѣ́ши ѡ́пале́нїе, дѡ́хѣ ѡ́гонѣ́ши^{*22} лѡ́кѡвыа, ѿ вѣ́мъ въ печа́лехъ помога́еши, досточѣ́дне. **Бѣ́городиченъ:**

Пѣ́нїе съ пѣ́снїю ѿ хвалѣ́нїе ѿсплетѣ́нное, ѡ́ болѣ́зненнымъ дѡ́шнѣ прино́шѣ съ любѡ́вїю, тебѣ́ ро́ждашей хрѣ́та, є́стествомъ бѣ́а: є́же бл҃гопрїа́чнѡ прїѣ́мши, прощѣ́нїа на́ша, вѣ́че, ѿспѡ́лни: ѿ мѡ́твами твоѡ́и, ѿ мене́ недостѡ́йнаго соблю́ди.

^{20*} измењено према сличном тропару Канона у савременим руским издањима, а у изворнику: зари́.

^{21*} измењено према сличном тропару Канона у савременим руским издањима јер нам се чини смисленије, а у изворнику: ѿцѣ́лїа.

^{22*} измењено према сличном тропару Канона у савременим руским издањима јер нам се чини смисленије, а у изворнику: ѡ́пале́нїе дѡ́шнѣ, ѡ́гонѣ́ши.

И҆нѡ. І҆рмосѡ тѡѡже:

Хождѣніемѡ добродѣтельнымѡ высо́кѡ житі́емѡ показáла є҃си, нѣнѣ на тебѣ чѡдо вѣліе зрѣтѣа: кáкѡ по смѣрти соблю́дѣа нерѡшнѡмо, бл҃женне, тѣло твоѡ, ѡ мѡро бл҃говѡнное во ѡцѣленіе недѡгѡвѡ на́шихѡ ѡзлѣа́етѣа; мы́ же тебѣ пѣніе возсыла́юще, поѡмѡ: бл҃гѡ́ите всѧ дѣла гдѡа гдѡа.

Бо глѡбнѣ грѣхѡвнѣѡ погрѡжѣнѡ є҃смѡ, прѣвне: сегѡ рáди ѿ сѣца молю́ тѡ, ѡ́кѡ да твоѡми тѣпыми мѡтѡами ѡзбавленіе мѡ подáси воспѣ́ва́ющемѡ тѡ въ пѣснѡхѡ, бл҃женне.*²³

Ѧще ѡ не возмогѡхѡ по досто́инію воспѣти пѣснь оѡгѡднѡю тебѣ, ѡ́че прохѡре: но ты сѣе, прѡмѡ мáлое сѣе ѡ оѡбѡгоє моѡ молѣніе, ѡ во вѣліе вѡтѣнѡ: ѡ є҃гда предсто́иши со áглы оѡ прѣтѡла вѡчнѡ, ѡ менѡ недосто́йнаго помнѡѡѡ, ѡ́кѡ да сѣти лѡкáвагѡ ѡзбѣгши, наслѣ́дникѡ црѣтѡа вѡдѡ, ѡ со всѣми прѣвными воспѡ: гдѡ по́йте, ѡ превозно́сите во всѧ вѣки.

Бдѡннѡцѡ вѡтѣвѡмѡ знáемѡю бл҃гѡ́илѡ є҃си, въ лѡцѣхѡ трѡцѡ, ѡ поѡмѡю во ѡпѡстáсѣхѡ трѣхѡ, вѡмѡдрѡ, ѡ поѡ взывáлѡ є҃си: гдѡ по́йте, ѡ превозно́сите є҃гѡ во всѧ вѣки.

Б҃гѡрѡ́дичѡхѡ:

Тебѡ пѣсньми немѡлчными оѡблажáемѡ дѡо, ѡ́же ѿ трѡцы є҃дѡнаго прѣѡмши во чрѣвѣ, вѡ́че, вѡтѣвѡнными рѡкáми прѣсѡцнѡе слѡво носѡвши, непрѡлѡжнѡ ѡ неѡзмѣннѡ.

Сѡвѣтѡленѡ.

По: Ж҃ены оѡслѡ́шите: (стр. 102)

Процвѣлѡ є҃си ѡ́кѡ фѡні́ѡхѡ, ѡ́че, ѡ ѡ́кѡ велѡкѡѡ кѡдрѡ въ пѡсты́ни козáчѡстѣѡ: ѡ ѡвѡ́тель ѡвѡ́илѡ є҃си прѣстáгѡ дѡа, ѡ́же слáвна тѡ во всѡленнѣѡ показá: тогѡ непрѣстáннѡ молѡ ѡ нáсѡ почитáющѡхѡ вѣрою прѣчѡтнѡю пáмáть твоѡ, прѣвне прохѡре.

[Дѡáжды.]

^{23*} овде недостаје уобичáјени припев као крај стиха.

Глава, ѡ нынѣ, вѣгородиченъ, [гласъ тоѡже]:

Свѣтѣльниѣхъ*²⁴ свѣта трѣлѣчнаго сѣци, зарёю вѣлѡтробѣа твоегѡ тѣмѣ ѡимѣ прегрѣшенѣи моѡхъ, вѣгородѣтельнице, ѡзбавленіе ѡжданымъ ѡ болѣзней подающа, вѣрою превозносащымъ пречѣсто твое ржѣтѣ.

На хвалѣтехъ стѣхѣры на дѣ,*²⁵ гласъ ѡ.

Пѡ: Ѣ преславаго чдѣе:

Прѣбне Ѣче прѡхѡре, тѣ ѡго хрѣтово на рамо взѣмъ, доблественнѣ наитѣа вѣжѣа попрѣаъ сѣи: тѣмѣже вѣрою тѣа всѣа почитѣемъ, Ѣ прѣблѣенне, монашѣствѣющѣхъ похвалѡ: тѣмѣже хрѣта непрѣстѣннѡ молѣ, сѣстѣа дѣшы наѣа.

Вѣрою сошѣдшѣа всѣа, ѡакѡ поѣтѣника тѣа хрѣтова чѣствѣемъ, прѡхѡре: радѣшѣа, ѡѣа, занѣ шѣствѡвалаъ сѣи въ пѣстѣинѣа непрѡхѡдѣи, мѣдре, наѣтавѣникъ бѣвъ чѣстенъ: тѣмѣже тѣбѣ мы вѣрою взыѣаемъ, вѣжѣенне, поѣтѣникѡвъ похвалѡ, ѡ наѣа молѣа ко гѣхъ, помѣловатѣа дѣшаамъ наѣымъ.

Прѣбне Ѣче наѣа прѡхѡре, вѣдѣщѣа радѣ жѣзѣни въ каменѣхъ прѡпасѣхъ ѡ въ дѣвѣхъ ѡакѡ въ пѣцѣрѣа заклѡчѣлаъ сѣи, никѡкоже боѣа невѣдимѣхъ вѣаъ, мѡгажды нападѣнѣа тѡвѣращѣхъ на тѣа: тѣа же мѣтѣами тѡѡми сѣхъ безъ вѣѣсти прѡгонѣаъ сѣи, Ѣ терпѣлѣивѣа дѣшѣю, въ пѣстѣинѣа козѡчѣствѣи чѣдноѡ ѡвѣа, хрѣта ѡгнѣа паѣстыра ѡмѣа: тѣмѣже вѣрою всѣа тѣа чтѣимъ ѡ ѡѣблѣаемъ Ѣче прѡхѡре.

Рѣкѣа тѣа ѡпѡленѣа вѡдѣа дѣхѡвѣхъ вѣдѣаще, сѣе, мѡлимъ ѡѣтавѣшѣа дѣшы наѣа, страѣтѣи прѣѣтѣплѣнѣми, мѣтѣю тѡѡю мѡгою сѣѣннѡ ѡросѣа ѡ ѡмѣи сѣщѣа въ скѣрѣнѣа, ѡ прѣмѡгнѣхъ ѡзбавѣа вѣдѣа, ѡ вѣчнаго мѣчѣнѣа.

Глава, гласъ ѡ:

²⁴* измеѣено прѣма готоѡа ѡдѣнтѣчѣном богѡродѣч(а)ну у сѡвременѣм русѣим ѡздаѣиѡа, а у ѡзѡрѣнику: **С**вѣтѣльниѣе, у том случаѣу ѡно сѣци коѣе ѡмаѡа ѡа је ѡпотребѡ.

²⁵* у ѡзѡрѣнику стоѣи: на **Ѣ**, ѡо смѡтраѡа да је ѡѡде ѡпотребѡа понавѣати стѣхѣре.

Прѣидѣте празднолюбныхъ собѡри, прѣидѣте правослабныхъ
множество, прѣидѣте монахѡвѡ ѿѡсочетанный*²⁶ личе, прѣидѣте
ѡвчѡта гдѣа дхѡвныѡ ѡграды, прѣидѣте вси, да ликѡемѡ свѣтлѡ въ
пѡмѡти ѿѡа нашегѡ: днѣсь бо ѿѡносный прѡхѡрѡ ликѡетѡ со
бездѡтными сѣлами, прѣдстоѡ прѣтѡлѡ свѣхѡ црѡ хрѣта бѣа, ѡ мѡлитсѡ ѡ
дѡшѡхѡ нашинѡ. (стр. 103) **И нынѣ, ѿѡродиченѡ, гласѡ тѡѡже:**

Бличе, прѣимѣ мѡтѡвы рѡвѡ тѡвоѡхѡ, ѡ ѡзбѡви насѡ ѡ всѡкѡмѡ нѡжди
ѡ печѡли.

Славослѡвѣ великое, ѡ ѡпѡетѡ.

НА ЛИТУРГІИ.

Блжѣнна, ѡ канѡна ѡ-гѡ пѣснь ѣ-ѡ, ѡ ѡ-гѡ пѣснь ѡ-ѡ.

Прокіменѡ, гласѡ ѡ:

Возвѣсѣлитсѡ прѣнникѡ ѡ гдѣ, * ѡ ѡповѡетѡ на негѡ.*²⁷

Стѣхѡ: Оѡслабѡши, бѣе, гласѡ мѡѡ, * вѡнегда мѡлѣтимисѡ къ тебѣ.*²⁸

Иплѡ ко ѡврѣсѡмѡ, зачѡло тѡѡ.*²⁹

Рѡтѣе, [ѣ,ѡ] повинѡйтсѡ наставникѡмѡ вѡшымѡ ѡ покарѡйтсѡ:
тѣн бо бѡдѡтѡ ѡ дѡшѡхѡ вѡшинѡ, ѡкѡ слѡво вѡздѡти хотѡще,
да сѡ радѡстѣю сѣе тѡворѡтѡ, ѡ не вѡздыхѡюще: нѣсть бо полѣзно
вѡмѡ сѣе. [ѡ] Мѡлѣтсѡ ѡ насѡ, ѡповѡемѡ бо, ѡкѡ добрѡ сѡвѣстѡ ѡмѡмѡ
бо вѣемѡ, добрѣ хотѡще жѣти. [ѡ] Лѣшше же мѡлѡ, сѣе тѡворѣте, да
вскѡрѣ * ѡѡстрѡюсѡ вѡмѡ.*³⁰ [ѡ] Бѣ же мѣра вѡзвѣдѡѡ ѡз мѣртѡвѡхѡ
пѡстырѡ ѡвцѡмѡ великагѡ, крѡвѣю завѣта вѣчнагѡ, гдѡ нашегѡ ѡнѡ хрѣта:
[ѡ] Да сѡвершѣтѡ вѡ во всѡкомѡ дѣлѣ блѡзѣ, сѡтворѣти вѡлю ѡгѡ,
тѡворѡ въ вѡсѡ вѡгѡдѡное прѣд ѡмѡ, ѡнѡ хрѣтѡмѡ: ѡмѡже сѡва во вѣки
вѣкѡвѡ, ѡмѡнѡ.

^{26*} измењено према сличној стихири у савременим руским издањима, а у изворнику: ѡѡсочетанный.

^{27*} Пс. 63,11.

^{28*} Пс. 63,2.

^{29*} Јевр. 13,17-21 (зач. 335).

^{30*} ИЛИ: вѡзвѡдѡсѡ къ вѡмѡ.

Ѧлладѣа, гласъ Ѣ:

[Ѣтѣхъ:] Ѣцѣнницы твоѣ ѡблекѡтъ въ прѣѡ, * ѣ прѣенѣи твоѣ
възрѣдѡтъ. *³¹

Ѣѡіе ѡ лѡкѣ, зачѣло іѡ. *³²

Прѣчѣстѣнъ:

Въ пѣмѣтъ вѣчнѡ вѡдетъ прѣнѣкъ, [ѡ лѡха ѡлѣ не ѡѡбѡтъ.]*³³

³¹* Пс. 131,9.

³²* види исто Јеванђеље на Јутрењу, стр. 11.

³³* Пс. 111,6 и 7.

МЕСЕЦА ОКТОБРА У 19. ДАН.
СПОМЕН ПРЕПОДОБНОГ И БОГОНОСНОГ ОЦА НАШЕГ
ПРОХОРА ПЧИЊСКОГ.*1
НА МАЛОЈ ВЕЧЕРЊИ.

На „Господе завапих ...“, стихире, глас 4:

Када се у теби жеља за вечним светло разгоре, и када вишње Царство узгеле да наследиш, ум свој ка надсветском, оче, устремиио си. Тада си жељу за доњим одбацио, преподобни Прохоре, одлучно следујући примеру усиновљења, тражећи овде крст да на раме своје ставиш, и еванђелски да као добар војник следујеш Христу Богу. Кога моли да се спасу и просвете душе наше. [Два пута].

Као што, заиста, приличи сину светлости, богодолично поживео си, и пустињског живота поредак мудро устројио си, угледајући се на путовођу Христа, оче Прохоре. Увек украшавајући се страхом Божијим и смирењем, и ангелоликим оцима састрадалац и ревнитељ у добру показујући се, задивио си свет небеским животом на земљи, Христом који те је укрепљавао. Његовом благодаћу озари душе наше.

Када си у благоухању мира Жениховог потекао, оче Прохоре, благоухањем Христове благодати и Његовим благовољењем, као ризница добродетељи из свога тела исцељења точећи, часним моштима твојим тела и душе наше умастио си, и у живот увео. Спасење си нам у Христу, Прославитељу твоме, Кога си прославио натприродним подвизима. Слава ... глас 8:

Чествујемо те као учитеља мноштва монаха, оче наш Прохоре, јер твојом стазом, заиста, научисмо да право ходимо. Блажен си ти који Христу послужи, и вражију разори силу, ангела сабеседниче, преподобних и праведних сапричастниче. Са њима се моли Господу да помилује душе наше. И сада ... Богородичан, глас исти:

Владичице, прими молитве слугу твојих, и избави нас од сваке невоље и жалости.

^{1*} преузето са сајта [Манастира преп. Прохора Пчињског](#) (одакле је у међувремену уклоњено), а према штампаном издању: „Преподобни отац наш Прохор Пчињски мироточиви чудотворац“, текст приредио и превео са цсл архимандрит Пајсије (Танасијевић), Браство манастира Преподобног Прохора Пчињског, Кленике 1999. године.

На Стиховње стихире, глас 2.

Подобан: Доме Ефратов ...

Показао си се, од мајчиних пелена, сасуд (п)освећен Богу и Обиталиште Пресветог Духа, богносни оче наш Прохоре.

Стих: Часна је пред Господом, * смрт преподобних Његових.*²

Носећи на своме рамену крст Господњи, Прохоре, демонска привиђења уништио си до краја, оче наш.

Стих: Блажен је човек који се боји Господа, * за заповестима Његовим он жуди веома.*³

Замке лукавих демона обличио си силом крста, а мудрошћу вере осветлио си славу Христову, Прохоре, оче наш. **Слава ... глас 6:**

Преподобни оче, по свој земљи пронесе се казивање о делима твојим. Зато си на небесима обрео награду за трудове твоје, демонске погубио си пукове и достигао ангелске чинове, чијим си животима непорочно подражавао. Имајући смелост ка Христу Богу, мир испроси душама нашим. **И** сада ... **Богородичан, глас исти:**

Творац и избавитељ мој, Пречиста, Христос Господ, из твоје утробе изашавши, у мене*⁴ се обуче и првобитне клетве Адамовске ослободи. Стога теби, Пречиста, као Божијој Мајци и Дјеви, заиста, неућутно кличемо: радуј се ангелски, радуј се, Владичице, заступнице и покрове и спасење душа наших.

Тропар, глас 1:

Пустиње житељ и у телу ангел и чудотворац показао си се, богоносни оче наш Прохоре. Постом, бдењем, молитвом, небесне дарове примивши, исцељујеш болесне и душе које ти са вером притичу. Слава Укрепитељу твоме, слава Увенчатељу твоме, слава Ономе Који тобом свима дарује исцељење.

Слава ... и сада ... **Богородичан, глас исти:**

Гавриловим гласом који говораше теби, Дјево: Радуј се, оваплоћаваше се свих Владика, у теби – светом кивоту, као што рече праведни Давид. Јавила си се шира од небеса поневши Створитеља свога. Слава уселившему се у тебе, слава произашавшему из тебе, слава ослободившему нас рођењем твојим.

²* Пс. 115,6.

³* Пс. 111,1.

⁴* тело.

НА ВЕЛИКОЈ ВЕЧЕРЊИ.

„Блажен (је) човек ...“ 1. антифон.

Стихире на „Господе завапих ...“, на 8, глас 8.

Подобан: О преславног чуда ...

Преподобни оче Прохоре, показао си се, заиста, похвала испосника, снага Православља, незалазно светило васељене, не устрашивши се лажљивог врага, нити његове претње и мука. Дарованом ти благодаћу све си победио, блажени. Њеним покровом огради све нас, и молитвама својим од ђаволских замки избави.

Преподобни оче Прохоре, заволевши Бога, Његовом светлошћу благочестиво си засијао. Оставивши царског дворца узвишеност на земљи, стекао си, премудро, бесмртног наслеђа узвишеност небеску. Са Христом сада обитавајући, богоблажени, и нас тога удостој молитвама својим.

Оче, богомудри Прохоре, струјама Христовог учења озарио си свој ум, и Богу устремивши га блистањем благочешћа, као стубом огњеним привукао си народ свој. Подвигом уздржања, чистоте и молитве, показао си се учитељ монаха, те сада и све нас сачувај молитвама својим.

Блажени оче наш Прохоре, имао си душу свету и помисао чисту, срце крепко и бодро, вером несаломивом и љубављу нелицемерном од земље представио си се на небеса, где прибројан беше збору Светих. Стога те чествујемо песмама часним и побожно те сви славимо, досточудни.

Достославни оче Прохоре, твоја чиста душа правоверјем сијајући, умом блиста и светлошћу врлина озарава верне, а бесовску таму одгони. Усрдно целивајући многопоштоване мошти твоје, које нетакнуте пребивају, величамо те, свештени оче наш.

Божанственим учењем крепећи се, светске насладе одагнао си од душе уздржањем, оче Прохоре, и уготовљено обиталиште Тројице постао си. Када си се кончини приближио, показао си се сасудом неразоривим и молитвеником топлим. Тога ради и ми, таквог спасења заступника имајући, радосним срцима приносећи ти похвалну песму, громко те прослављамо.

Покрени са собом, преподобни оче Прохоре, све бестелесне силе, пророке, апостоле, мученике, светитеље и испоснике, и молите се за нас Христу, да опроштај сагрешења дарује онима који са љубављу празнују свети спомен твој.

Гвером стецимо се верни, и прославимо Христа Бога нашег, псалмима и песмама духовним, припевајући и певајући у срцима нашим Господу, који нам свима даје заједнички дар исцељења преподобним својим угодником Прохором, кога нам подари на помоћ и избављење. Стога припадамо кивоту моштију твојих светих, иштући избављење од зловерног врага, којим притешњени теби вапијемо: моли Христа Бога, да дарује душама нашим мир и велику милост. **Слава ... глас 6:**

Гачувавши ум по узору неповређен, испосничким подвизима поставио си га владаром над погубним страстима, оче наш Прохоре. И када си достигао телесну зрелост, одлучно си природу принудио да ватрено покори бољем – горе, и тело да потчини духу. Стога си се показао врхом монахујућих, житељ пустиње, ка добру хитајућим укрељење, ожалошћенима утешитељ, јасни образац врлина свима ближњим и даљним. Сада, пак, на небесима ослободивши се „огледала“, чистије гледаш Свету Тројицу, коју моли за оне што те са вером и љубављу поштују.

И сада ... Богородичан, глас исти:

Ко да те не узвелича, Пресвета Дјево? Ко да не (о)пева Твоје пречисто рођење? Пре свих векова, од Оца просијавши Син јединородни, из Тебе се, Чиста, роди, неисказано оваплотивши се. По природи (Он) је Бог, и по природи постаде човек нас ради, нераздељен у два лица, но у две природе, несливене, јављен. Њега моли, Чиста, Свеблажена, да помилује душе наше.

Вход. Прокимен дана.

Паримије:

Читање из Премудрости Соломонових (5,15-24; 6,1-3).

Праведници ће вавек живети и у Господу је награда њихова, и старање о њима код Вишњег. Зато ће примити Царство лепоте и венац красоте из руке Господње, јер ће их Он десницом

закрилити и мишицом ће их заштитити. Узеће за свеоружје ревност Своју и наоружаће створење за одбрану од непријатеља. Обућиће се у оклоп праведности и навући ће на себе шлем – суд нелицемеран; узеће штит непобедиви – светлост, а изоштриће жестоки гнев као мач, док ће заједно са Њим заратити на безумнике цели свемир. Покренуће се добро усмерене стреле муњоносне и из облака, као добро натегнутог лука, пролетеће циљу, и каменуубојитог гнева препун излиће се град; узнегодоваће против њих вода морска, а реке их изненада опколити; супротставиће им се Дух силни и као вихор ће их развејати; и безакоње ће опустошити сву земљу а злочинство оборити престоле моћника. Послушајте зато цареви и разумите; научите се судије крајева земаљских; упамтите ви који владате мноштвом и који се гордите многим народима; од Господа Вам је дата власт ваша и владање од Вишњег! Он ће испитати дела ваша и помисли ваше истражити.

Читање из Премудрости Соломонових (3,1-9)

Душе праведника су у руци Божјој и неће их се дотаћи невоља. Изгледало је у очима неразумних да су умрли и сматран је за погибао исход њихов, а одлазак од нас уништење; они, међутим, пребивају у миру јер ако су у очима људи кажњени, нада им је пуна бесмртности, и мало намучени, велико ће добро задобити, пошто их Бог испроба и нађе их достојне себе самога. Као злато у огњеној пећи испроба их, и као свеплодну жртву прими их. И у време кад их посети засијаће, и као искра у стрњици плануће. Судиће племенима и загосподариће народима, и зацариће се над њима Господ вавек. Који се у Њега поуздају познаће истину, и верни ће у љубави пребивати у Њему, јер благодат и милост је са светима Његовим.

Читање из Премудрости Соломонових (4,7; 4,16-20; 5,1-7).

Праведник, доспе ли да оконча, у покоју ће бити; Осудиће праведник на умору живе безбожнике, брзо преминула младост многогодишњу старост неправедника; Јер ови ће видети свршетак мудрога и неће разумети шта је Господ наумио са њим и ради чега га је Господ учинио безбедним. Видеће и презреће но Господ ће их исмејати, и биће после тога лешине бедне и на поругу

међу мртвима вавек, јер ће их бацити безгласне ничице и потрешће их из темеља и до последњег запустеће и бити у јаду, и спомен њихов ће нестати. Почеће да размишљају кукавци о гресима својим и као осуда ће изаћи пред њих безакоња њихова. Тада ће праведник стати са великом смелошћу пред лице оних који су га мучили и презирали патње његове. Кад га угледају задрхтаће од силна страха, и биће ван себе због чудесности спасења; говориће међу собом покајнички и у тескоби духа уздахнуће и рећи: зар је ово онај кога смо некад исмевали и имали за предмет поруке, безумници! Живот смо његов сматрали сулудим и кончину његову бедном. Како да буде убројан међу синове Божје и откуда међу светима удео његов? Заиста, залутасмо са пута истине, и светлост праведности није нас обасјала, и сунце нам се није родило; испунисмо се стазама безакоња и погибије и пролазисмо пустињама непроходним, а пута Господњег не познасмо.

Стихире на литији, глас 1. Самогласне:

Гтеците се данас сви празникољупци, да сачинивши збор благочестиво торжествујемо славећи преподобног оца нашег Прохора, у Козјаку засијавшег светилника. Преславни и часни спомен његов славно чествујемо, говорећи: Радуј се, Оче, преподобних и праведних сажитељу; радуј се, часни Оче, јер пресветли пук сабравши, цар, што чесне мошти твоје пронађе, Мајци Божијој велелепни храм подиже, и у њему кивот твој положи, од којег миро благоухано верним точећи, непрестано подајеш различита исцељења. Стога те, Оче, молимо, не престај да нам дајеш душевно и телесно исцељење, молећи се да се избавимо од сваког искушења, невоље и најезде непријатеља, и да се спасу душе наше.

Дању и ноћу поучавајући се у заповестима Господњим, удостојио си се, блажени оче Прохоре, да пронађеш небеску лествицу уз коју узишавши, стигао си до горњег Јерусалима. Починувши од својих болова и трудова, удостојио си се почаст, са ангелским зборовима сада радујући се, и божанственог гледања Једносуштне Тројице наслађујући се. Стога се и нас сећај предстојећи престолу Цара свих. Иако твој телесни језик ћути, чудеса твоја сведоче, Српска земља тобом се веома хвали, имајући у себи ризницу непотрошиву. Ми, пак, гледајући чесни кивот

моштију твојих и чудеса која су се десила, прослављамо Господа Који те је прославио. Стога имајући смелост к Њему, испроси нам опроштај грехова и обилну милост.

Твоје чисто срце, Блажени, обиталиште Духа Божијег показало се. Стога дарове исцељења подајеш онима који долазе и помазују се миром точећим из твог гроба, болове и страсти њихове брзо исцељујући. Зато те с' љубављу ми, с[уна]родници твоји, усрдно молимо, светилнице козјачке пустиње коју озарујеш, и све околне земље и градове облиставаш, смело и непрестано моли Господа за отачаство и храм твој, тако да и нама, који овде недостојно служимо, увек дарива велику Своју милост.

Друге стихире, глас 8:

Габравши се као верно Христово стадо око кивота преблаженог оца нашег Прохора, побожно се поклонимо, достојну хвалу у песмама узносећи му и молећи се усрдно да подари свима верним исцељење благодаћу Господа, Коме се побожно поклањамо.

Христово изабрано стадо, новоосвећени народе, ходите да прославимо успомену преблаженог оца нашег Прохора, у пећини zasiјавшег и нама дошавшег, који по смрти даје слепима вид, хромима ход, глувима слух, згрченим исправљење, бесове, пак, изгони, правоверне цареve наше крепи на противнике и духом предстојећи Владици, моли се за спасење душа наших.

Што око не виде и ухо не чу, нити на срце човеково дође, што припреми Бог онима који Га љубе, све ово узажелео си, оче Прохоре, богонадахнути. Пристрашће према светском презревши, к јед(и)ном Богу притекао си. Његовом добротоm увек ситећи се, моли се прилежно да се спасу душе наше. **Слава ... глас 5:**

Радуј се, блистајући светилнице, богозрачни украсе цркве! процв(ет)ао си благоухањем као цвет, Владики Христу подражавајући и предајући се Његовој благодати. Стога чисти ангелски живот стекавши, горе, планине, пећине и градове светло си украсио. Зато си богоугодни венац примио и реке богонадахнутог учења источио; преподобни оче Прохоре, Христу се моли за нас, чада твоја, да дарује душама нашим мир и велику милост.

И сада ... **Богородичан, глас исти:**

Затрубимо трубом песме, јер приклонивши се свише Свещарица Мати Дјева, благословима увенчава оне који јој певају. Нека се саберу цареви и владари и нека запљескају у песмама Царици што роди Цара, Који је благоизволео да нас, у почетку везане смрћу, човекољубиво разреши. Пастири и учитељи, саберите се да прославимо Пречисту Мајку доброг Пастира: златосијајући свећњак, светлоносни облак, пространију од небеса, одушевљени кивот, огњесветли Владичњи престо, златни сасуд у коме стајаше мана, затворену двер Слова, свих хришћана прибежиште. Богогласним песмама хвалећи је рецимо ово: палато Слова, достој нас смирене Небеског Царства, јер ништа није немогуће заступништву твоме.

На Стиховње стихире, глас 2, самогласне:

Умом беше зритељ небеских сила, као делатељ божанствених речи, слажући их у своме срцу; у њему⁵ узлажење као по лествици утврдио си, преподобни оче наш Прохоре. Моли да нам се дарује мир и велика милост.

Стих: Часна је пред Господом, * смрт преподобних Његових.*⁶

Оче Прохоре, од детињства посветио си живот свој Христу Богу нашем, Којим укрепљаван, телесне страсти разумно покоривши, и лошије потчинио си бољем. Зато моли да се спасу душе наше.

Стих: Блажен је човек који се боји Господа, * за заповестима Његовим он жуди веома.*⁷

Реликим светилником показао си се богомудри оче наш Прохоре, просвећујући све што је обасјано сунцем, сијањем чудеса и божаственим делима. Стога си по уснућу незалазну светлост примио. Моли да се спасу душе наше. **Слава ... глас 8:**

Гозерцаваше, дакле, божанствена и непорочна твоја душа, незаборавни Прохоре, и узлете горе, у небески Јерусалим, тихо боравиште, чији су зидови живописани руком невидљивог

⁵* срцу.

⁶* Пс. 115,6.

⁷* Пс. 111,1.

Бога. Часно, пак, твоје тело има велелепан храм на земљи, неодузимљиво скровиште чудеса и недуга исцељење, где притичући целбу црпимо. Зато сачувај, Свеопевани, од противничког утицаја оне који те песмама величају, јер имаш слободу ка Христу Који те је прославио.

И сада ... **Богородичан, глас исти:**

Безмужна Дјево, која си Бога неизрециво зачала телом, Мајко Бога Вишњег, твојих слугу молбе прими, Свебеспрекорна, свима дарујући очишћење прегрешења. Сада наше молбе примивши, моли за све нас да се спасемо.

На благосиљању петохлебнице,

Тропар, глас 1: Пустиње житељ ... (писан на малој вечерњи) два пута, и Богородице Дјево ... једанпут.

НА ЈУТРЕЊУ.

Шестопсалмије. Јектенија. Потом: „Бог (је) Господ ...“

Тропар преподобног (два пута).

Слава ... и сада ... Богородичан (писани на малој вечерњи).

По 1. катизми, сједален, глас 1.

Подобан: Гроб Твој Спасе ...

Гроб твој, преподобни оче Прохоре, показа се заиста извором, точећи благодат исцељења свима који са вером прилазе кивоту моштију твојих. Стога ти кличемо: молитвама твојим подај нам телесно и душевно исцељење.

Слава ... исто.

И сада ... **Богородичан, глас исти:**

Духом божанственим у утроби зачевши Творца, Господа и Саздатеља свега, Свебеспрекорна, Чиста, натприродно си родила Онога Кога славећи, тебе певамо Дјево, као палату Цара свих и спасење света.

По 2. катизми, сједален, глас 5.

Подобан: Сабеспочетно Слово ...

Песмама честујемо великог испосника, јер умртви нападе страсти, уздржањем тврдим и трпљењем, заиста, посрами мрског врага, и сву његову гордост сатре, а сада се моли за спасење душа наших.

Слава ... исто.

И сада ... Богородичан, глас исти:

Пресвета Дјево, помилуј нас који ти са вером прилазимо, сажали се на оне који ишту моћно заступништво твоје. Као блага, све можеш да спасеш, јер си Мати Бога, Сина Вишњег, и својим материнским молитвама непрестано покриваш сав верни народ, Богообрадована.

Полијелеј. Величаније и избрани псалам преподобноме.

По полијелеју, сједален, глас 8.

Подобен: Премудрости Слова ...

Мудрост пастира стекавши, монахујућих стуб и темељ постао си, достославни Прохоре, зажелевши Христова божанска учења, њима си се просветио; стога ревнујући у ангелском животу непрестано и усрдно хитајући, даноноћно си Бога прослављао. Од Њега примивши дарове, моли се за нас, да подари опроштај грехова онима који с' љубављу честују свети спомен твој. **Слава ... исто.**

И сада ... Богородичан, глас исти:

Пресвета Дјево, Мати Божија, молим те исцели љуте страсти душе моје, и опроштај прегрешења која у безумљу учиних, душу и тело прљајући, даруј мени бедном. Тешко мени! шта да радим у онај час, када ангели буду душу моју одвајали од страсног тела? Тада нам буди помоћница и најтоплија заступница, јер се у тебе, као слуге твоје, уздамо.

Степена, глас 4, антифон 1.

Прокимен, глас 4:

Часна је пред Господом, * смрт преподобних Његових.*⁸

Стих: Чиме ћу узвратити Господу * за све што ми је дао?*⁹

Тада: Све што дише ...

Јеванђеље: од Луке, зачало 24.*¹⁰

У време оно [6,17] стаде Исус на мјесту равном и много ученика његових; и мноштво народа из све Јудеје и Јерусалима, и из приморја тирског и сидонског. [18] Који дођоше да га слушају и да се

⁸* Пс. 115,6.

⁹* Пс. 115,3.

¹⁰* Лк. 6,17-23 (зач. 24).

исцјељују од својих болести, и које су мучили духови нечисти; и исцјељиваху се. [19] И сав народ тражаше да га се дотакне; јер из њега излажаше сила и исцјељиваше их све. [20] И он подигнувши очи своје на ученике своје говораше: Блажени сиромашни, јер је ваше Царство Божије. [21] Блажени који сте гладни сада, јер ћете се наситити. Блажени који плачете сада, јер ћете се насмијати. [22] Блажени сте кад вас људи омрзну и кад вас одбаце и осрамоте, и разгласе име ваше као зло због Сина Човјечијега. [23] Радујте се у онај дан и играјте, јер гле, велика је плата ваша на небу.

По 50-том псалму, стихира, глас 6:

Преподобни оче, по свој земљи пронесе се казивање о делима твојим, зато си на небесима обрео награду за трудове твоје. Демонске погубио си пукове и достигао ангелске чинове, чијим си животима непорочно подражавао. Имајући смелост ка Христу Богу, мир испроси душама нашим.

Канон Богородици, са Ирмосом, на 6; и преподобном два, глас 1, на 8.

Први канон преподобног.

Песма 1. Ирмос:

Тешког ропства избавивши се, непроходно (море) као по сувом пређе Израиљ. Непријатеља видевши потопљена, Богу Који чуда твори мишицом уздигнутом, певаше песму као добротинитељу, јер се прослави.

Тешким недузима мучен, туђинима сам побеђен, бедник. Стога те молим, Христе Боже: од њих ме избави, како бих достојно могао да прославим Твога угодника, преподобног Прохора.

Жестоких ме немира ослободи, Оче, да бих твојим молитвама твођен, светло опевао славље твоје.

Достојну хвалу узнесимо Богу Који је осветио прославитеље Своје, и дао нам обилно исцељење, преподобним Својим Прохором.

Богородичан:

Жестоких искушења и многих грехова ослободи ме, Владичице, и опроштај ми даруј, јер се усудих да својом нечистом десницом напишем свето име твоје.

Други канон. Ирмос: исти.

У недоумици сам које достојно хвале слово да ти принесем, преподобни оче Прохоре. Ипак, величајући часну успомену твоју, молим те, подај ми мисао како да те достојно прославим.

Чувши јеванђелски глас, чудни Оче, похитао си усрдно да испуниш речи Господње. Узевши крст на раме, у непреходну пустињу населио си се. **Слава ...**

Од младости своје Оче, био си пустиножитељ, и нико те не пронађе, док ловац Богом вођен, за срном у пећину ушавши не нађе те. И угледавши те, уплашен, хтеде побећи напоље. А ти си га, Оче, својим речима успокојио. **И сада ... (Богородичан):**

Исцели свога слугу, душом и телом болујућег, Владичице, молитвама блаженог Прохора; јер у теби, сви ми тужни, стекосмо заступницу, пошто си родила спасење наше.

Катавасија: Отворићу уста моја ...

Песма 3. Ирмос:

Нека се утврди срце моје у вољи Твојој, Христе Боже, свемоћни утврдитељу другог неба над водама и основатељу земље на води.

Нека се утврди срце моје, молитвама твојим, Свети, и научи мене недостојног да достојно прославим преславну успомену твоју, богоносни оче Прохоре.

Тебе, преподобни Оче, дарова Христос на помоћ народу своме, павшем у велике невоље. Сада видевши дарове чудесних исцељења, дивимо се и кличемо: нема светијег од Оног Који ти је дао моћ.

Пророчки дар од Бога примивши, објавио си да ће Диоген царем постати, и заповедио му да иде у Цариград. Он, пак, видевши да се речи твоје обистињују, силно дивећи се, ускликну: слава Прославитељу твоме, преподобни!

Пошто је постављен на престолу цар Диоген, јавио си му се у сну, Свети, обличавајући га због заборављања одеће. Он, пак, од сна пренувши се, дивећи се ускликну ка Христу: слава Прославитељу твоме, оче Прохоре. **Богородичан:**

У теби сви стекосмо уточиште и бедем наш, Богородице Дјево, и прослављамо те неућутно, као верни хришћани, Безмужна.

Други (канон). Ирмос: исти.

Укрепи нас, Богомудри, да бестелесне непријатеље прогнамо, узвеличамо успомену твоју и прославимо Христа, Који те је прославио, оче наш Прохоре.

Побожном ревношћу горећи, подиже се цар, и у Жеглиговску пустињу дошавши, подиже пречасни храм у име светог Георгија, желећи да теби обиталиште начини. Не знађаше да тамо не пребиваш, преподобни. **Слава ...**

Ти си се, пак, опет јавио Диогену, казујући му да у козјачкој пустињи потражи пречасно тело твоје, преподобни.

И сада ... (Богородичан):

На пут покајања упути мене, који прогневих преблагот Господа, неискусобрачна и благословена Марије, као она која је прибежиште безнадежних, јер си Божије обиталиште.

Сједален, глас 1.

Подобен: Гроб твој Спасе ...

Огњем уздржања, као злато у пећи окушао си се, преподобни Прохоре, показавши се још светлијим. Стога си се небесноме представио царству. Тога ради кличемо, верно хвалећи те: испроси нам, Оче, благодат и милост и очишћење сагрешења.

Слава ... и сада ... Богородичан:

Прими молитве слугу твојих, Богородице заступнице наша и прибежиште. Кома да прибегнемо, ако не теби Владичице? Ти си покров и заступништво наше, и сада нас не остављај до краја да пропаднемо, да се твојим молитиама од невоље сачувамо. Јер на тебе наду полагамо, Богородице.

Песма 4. Ирмос:

Схватих, Свесилни, Твоје промишљање, и са страхом прославих Те, Спасе.

Гпознах, преподобни, своју недостојност, и са страхом коснух се твога прослављања; али, ти, Свети, прими као две удовичине лепте, хвалу коју ти са вером приносим, свехваљени оче Прохоре.

Гхвативши да у даљној пустињи обитаваш, цар похита да те нађе. И врх горе стражом опколивши, усрдно к' Богу завапи: откри нам, Господе, прославитеља Твога, Прохора.

Прозрео си, преподобни Оче, лукавство ђавола ког си до краја мужествено поразио. На молитву нас подигни данас, да би са вером прослављали успомену твоју преблажени Прохоре. **Богородичан:**

Гпознала си, Владичице, оваплоћеног из тебе Христа Бога нашег. Њега моли, Богоблажена, да нас твојим молитвама сачува од сваког напада лажљивца.

Други (канон). Ирмос: исти.

Твоја душа показа се као велики орао над пештером, у којој си много година постио, Оче. Војници који те тражише то видеше и цару јавише. Он, пак, дошавши нађе пречасне мошти твоје и радостан клицаше: радуј се, Оче, красото пустиње и новозасијавше светило.

Ангелски поживевши на земљи, част раноангелну достојно си стекао. Са свим ангелима Богу предстојећи, не престај да се молиш за све нас, преподобни. **Слава ...**

Имајући велику љубав према теби, преподобни, цар жељаше да са славом пренесе свето тело твоје у Цариград. Али будући да ти остаде непокретан, разуме вољу твоју, и заповеди да се на месту обретења подигне красан храм. У њему и ми данас свечасно празнујући, прослављамо тебе, оче Прохоре. **И** сада ... **(Богородичан):**

Покров и заступништво и прибежиште буди, Дјево, мени, служи твојој, и исцели ме од безмерних зала, да бих прослављао тебе, Пречиста, славећи Пород твој.

Песма 5. Ирмос:

Од ноћи јутрењујући хвалимо те Христe Боже, осиромашившег нас ради, и крст и смрт телом претрпевшег.

Божанственом светлошћу осветљаван, са ангелима, Оче, сада пребиваш. Молитвама твојим спасавај оне који увек светкују свештени спомен твој и радосно поју: певајмо Богу нашем, јер се прослави.

Имајући ум горе, у Богу, Оче, оно што је на земљи оставио си, боловима уздржања непрестано одеван.

Раскинуо си узе природе, натприродним чистим животом, богоносни Прохоре, примио си моћ надприродних, свеблажени. **Богородичан:**

Из мрачног ада најдубљег изведе нас Син твој, Дјево чиста, поново нас учинивши житељима Раја. Тога ради, клањајући се Њему, тебе Дјево славимо.

Други (канон). Ирмос: исти.

Од младости да водиш чист живот потрудио си се, преподобни. А Дух Пресвети видевши чистоту твоју усели се у тебе.

Презревши трулежно, удостојио си се да примиш вечно, Оче, по речима непреварним: иштите и даће вам се. Зато си, као што приличи, примио оно што си и искао. **Слава ...**

Место које се удостоји да прими часне мошти твоје, преподобни, освети се, и прослави се по многим земљама, као оно које у себи свете мошти твоје има. **И** сада ... **(Богородичан):**

Непрестано моли Оног Кога си родила, Богоневесто, као Спаса и Владику, да ме ослободи невоља и олакша ми болове, да бих примивши опроштај славио те у векове.

Песма 6. Ирмос:

Бацио си ме у дубину срца морског, и спасао си ме, Спасе, од смртног дела, и разрешио си узе безакоња мојих.

Далеко сам у незнађе одгурнут, многострасни. Али ти ме, Свети, изведи на пут покајања, да бих са себе збацио сва моја зла дела и обукао се светлошћу молитава твојих, Достоблажени.

Речи Исусове испунивши, врага који ти се у виду змије јавио, желећи да те уплаши, до краја си поразио молитвом и сво дело његово си уништио, Оче.

Ти подајеш, Оче, обилно исцељење свима који са вером и љубављу прилазе и побожно се клањају кивоту твоме. Зато те молимо, не одвраћај своје лице од нас, већ нас твојим молитвама, посете удостој.

Богородичан:

Неискусомужно си, Дјево, неограниченог природом божанства, оваплоћено Слово, нас ради зачала од девствене крви, примившег [тело] неизрециво изнад закона природе.

Други (канон). Ирмос: исти.

Исопом молитава твојих ограда ме, Оче, молим ти се из дубине срца, да бих, избавивши се од својих злих дела, и од унинија ослободивши се, у песмама те хвалио, Блажени.

Гачувавши ум слободан од страсти, освећени сасуд Духа Пресветог постао си, и примивши Христа у срце своје, чудотворцем показао си се, демоне прогонећи. Тога ради, молимо се, да се твојим светим молитвама избавимо од ђаволских замки. **Слава ...**

Заволевши живот монашки, узор монахујућих постао си, преподобни, и пустињу уместо града имао си, украшавајући је светим молитвама, Блажени.

И сада ... (Богородичан):

Адамов Створитељ од твоје чисте крви сазда се, и млеком се храни, Хранитељ свега што дише, Дјево Богородице. Зато те као Матер Божију прослављамо.

Кондак, глас 4:

Велику победу храбро си показао, од које божанском љубављу разгоревши се, цара трулежног и све лепоте презрео си. Населио си се у гори козјачкој, из које си се у небесно к Цару царева, узнео, Прохоре; моли се непрестано за све нас.

Икос:

Удаљивши се од Овчег Поља и населивши се у пустињу, где си се у пећини настанио, свима показујући жесток живот. Многе житеље удивио си, одакле си дар чудеса од Христа примио. Помињи нас који спомен твој прослављамо, да бисмо ти клицали: радуј се, Прохоре оче наш.

Песма 7. Ирмос:

Јавио си се огњем у купини законоположнику, рођење Дјеве предображавајући у њој, благословен си Боже отаца наших.

Показао си се пресветлим светилником Србије, оче Прохоре, тросунчаном светлошћу к богопознању приводећи нас и учећи нас да певамо: благословен је Бог отаца наших.

Ришњом силом Божије помоћи непријатеље си поразио, и као победник клицао си: свеопевани Господе Боже отаца наших, благословен (је)си.

Показао си се реком што нам точи различита исцељења и благоуханим миром гроба твога све нас призиваш да кличемо: благословен си Боже отаца наших.

Твој часни гроб, благодаћу богат, преподобни, точи исцељења и здравље дарује онима који с' вером долазе и Христу из душе кличу, благословен је Бог отаца наших. **Богородичан:**

Облаком умним називамо те, јер из тебе Христос засија, Свебеспрекорна, и показа се од небеса пространијом, Кога си неискусомужно родила, Чиста, оваплоћеног ради милосрђа неизрецивог.

Други (канон). Ирмос: исти.

Јединог Добročинитеља моли да милостив буде, богоносни, нама који пречасни спомен твој празнујемо, да бисмо удостојивши се опроштаја клицали: благословите сва дела Господња Господа.

Ранивши душу лепотама врлина, био си диван добротом, Господу појући, радујући се и кличући: свеопевани Господе Боже отаца наших, благословен (је)си. **Слава ...**

Огањ мојих страсти утаси, Оче, росом молитава твојих, како бих ослободивши се, у песмама хвалио те, кличући: благословен (је)си Господе Боже отаца наших. **И сада ... (Богородичан):**

Тебе сви ми грешни као заступницу имамо, о! Пресвета Дјево, јер ти умилоствљујеш Сина твога матерњим твојим молитвама.

Песма 8. Ирмос:

Приносимо ти песму бестелесних, као младићи у пећи, и појући говоримо: благословите сва дела Господња Господа.

Горње царство, вишњи град, Божији рај, праведних наслалу и храну невештаствену, богатство неодузимљиво, светлост незалазну да стекнеш удостојио си се, преподобни, због чега појеш: благослите сва дела Господња Господа.

А бих опевао твога угодника Прохора, дај ми речитост разума, пребеспочетно Слово; јер имаш неизмерно богатство милосрђа, Христе мој, и судови су твоји бездан; сваку нечистоту ума мога узми од мене, да бих и ја, душевног мрака очистивши се, певао: благословите сва дела Господња Господа.

Песму ти приносим, оче богоносни Прохоре, којом приповедам твоје подвиге и чудеса, и прослављам величину твоју, кличући: благословите сва дела Господња Господа. **Богородичан:**

Надишавши законе природе, божанственим зачећем, Дјево, Бога си надприродно родила, и зато кличемо благословен си Господе Боже у векове.

Други (канон). Ирмос: исти.

Јездећи колесницом врлина твојих, оче преподобни, у пресветлу ложницу уселио си се и у храм небески, где пребиваш Свети, и са ангелима ликујући, појеш: благословен си Господе Боже Отаца наших у векове.

Гвештено прекрасно живљење и живот частан проводио си. Неукрадивом ризницом, скривеном добротом, украсом боголиким, показао си се, Богонадахнути, кличући: благословен си Боже Отаца наших у векове. **Слава ...**

Поразивши нападе звероликог врага, началника зла, почаст победе примио си, досточудни Оче, појући: благословен си Господе Боже Отаца наших у векове. **И сада ... (Богородичан):**

Умртви страсти моје душе, Свобеспрекорна, која си Живот свих неисказано речју родила, и ум мој смућен, Дјево умири.

Песма 9. Ирмос:

Живоносни извор, непресушни, светлоносни светилник благодати, храм одушевљени, пречисту сен, од неба и земље пространију Богородицу сви верни величамо.

К Богу непрестано погледајући, примио си зраке, светлост неугасиву, коју као огледало шаљеш онима што поју: Господа опевајте дела и величајте Га у све векове.

Грце своје учинио си обиталиштем Тројице; стога си о монахујућим поднео, богоносни, неопходну бригу, кличући: благословен си Господе у храму славе твоје.

Испуњен духовним даровима, недуге болесних лечиш, заустављаш [грехом] опаљивање душе, одгониш демоне и свима у невољама помажеш, Досточудни. **Богородичан:**

Гнисходљиво примивши појање с' песмом и хвалу исплетену од болне душе моје, с' љубављу приношену теби, која роди Христа, Бога по природи, молбе наше испуни Богородице, и молитвама твојим и мене недостојног сачувај.

Други (канон). Ирмос: исти.

Ррлинским прохођењем показао си живот узвишен, и сада се на теби чудо велико види, како се и по смрти твоје тело сачува нетрулежно, Блажени, и како се миро благоухано за исцељење недуга наших излива. Ми, пак, узносећи ти песму кличемо: благословите сва дела Господња Господа.

Удубину греховну потонуо сам, преподобни. Стога те од срца молим, да твојим топлим молитвама избавиш мене који те у песмама славим, Блажени.

Ако и не могах да достојно испевам угодну ти хвалу, оче Прохоре, али ти, Свети, прими ову малу и убогу молитву моју и великом је учини. И када са ангелима будеш предстојао престолу Владике, мене недостојног помени, да бих замке демонске избегнувши, наследник Царства постао, и са свима праведнима клицао: Господа појте и величајте у све векове. **Слава ...**

Исповедао си у лицима Тројицу, познавану по божанству Јединицу, и опевану у три ипостаси, богомудри, и појући клицао си: Господа појте и величајте у све векове. **И сада ... (Богородичан):**

Песмама неућутним величам тебе, Дјево, која си примила у утробу Једног од Тројице, Богородице, и божанственим рукама носила божанско Слово непромењиво и неизмењиво.

Свјетилан.

Подобан: Жене почујте ...

Процветао си као финик, оче, и као велики кедар у пустињи Козјачкој, и показао си се обиталиштем Пресветог Духа, Који те прослави по васељени. Њега моли непрестано за нас, који с' вером поштујемо пречасни спомен твој, преподобни Прохоре.

Слава ... исто. И сада ... Богородичан:

Богородице, светилниче светлости тросунчане, зраком милосрђа твог уклони таму грехова мојих, дајући избављење од болести, невољнима који са вером прослављају пречисти Пород твој.

Хвалитне стихире на 6 [или: на 4], глас 8.

Подобан: О преславнога чуда ...

Преподобни оче Прохоре, ти јарам Христов на раме узевши, храбро уништи налет вражији. Стога те сви верно частвујемо, о, преблажени, похвало монахјућих. Христа моли непрестано да се спасу душе наше.

Габравши се с' вером сви тебе испосника Христовог прослављамо, Прохоре: радуј се, јер си ходио по пустињи непроходној, мудри, поставши часни вођ. Стога ти верно кличемо, Блажени, похвало испосника. Моли се за нас Господу, да помилује душе наше.

Преподобни оче наш Прохоре, ради будућег живота у каменим врлетима и долинама затворио си се, никако не бојећи се невидљивих непријатеља, који су те много пута нападали. Ти си их молитвама без речи прогонио, о, душом трпељиви, у пустињи Козјачкој необична овцо, што јагње Христа за пастира имаше. Стога те верно сви чествујемо и прослављамо, оче Прохоре. [Два пута].

Знајући те као реку пуну воде духовне, Свети, молимо те: душе наше изнемогле преступима страсти, великом милошћу својом свето ороси, и умиј оне који су у нечистоти, и многих избави невоља и вечних мука. [Два пута]. Слава ... глас 8:

Приђите сабори празникољубаца, приђи православни народе, приђи добросабрани зборе монаха, приђите овце духовног тора Господњег, приђите сви да светло прославимо спомен Оца

нашег; јер се данас богоносни Прохор радује са бестлесним силама, предстојећи престолу Цара свих, Христа Бога, и моли се за душе наше.

И сада ... **Богородичан, глас исти:**

Владичице, прими молитве слугу тојих, и избави нас од сваке невоље и туге.

Велико славословље и отпуст.

НА ЛИТУРГИЈИ.

Блажена: првог канона 3. песме, и другог канона 6. песме.

Прокимен, глас 7:

Радоваће се праведник у Господу, * и уздаће се у Њега.*¹¹

Стих: Услиши Боже глас мој, * када ти се молим.*¹²

Апостол: Јеврејима зач. 335.*¹³

Браћо, [13,17] слушајте старјешине своје и повинујте им се, јер они бдију над душама вашим, пошто ће одговарати за њих, да би то с радошћу чинили а не са уздисањем, јер вам ово не би било од користи. [18] Молите се Богу за нас, јер смо увјерени да имамо добру савјест, желећи да се у свему добро владамо. [19] А молим да чините ово још више, да бих вам се што прије вратио. [20] А Бог мира, који подиже из мртвих великога Пастира оваца, крвљу Завјета вјечнога, Господа нашега Исуса Христа, [21] нека вас усаврши у свакоме дјелу доброте, да вршите вољу његову, творећи у вама оно што му је угодно, кроз Исуса Христа, којему слава у вијекове вијекова. **Амин.**

Алилуја, глас 2[?]:

[Стих:] Свештеници Твоји обућиће се у правду, * и преподобни твоји радоваће се.*¹⁴

Јеванђеље: од Луке. зач. 24.*¹⁵

Причастен:

Спомен праведника биће вечан, [од гласа зла неће се уплашити].*¹⁶

¹¹* Пс. 63,11.

¹²* Пс. 63,2.

¹³* Јевр. 13,17-21 (зач. 335).

¹⁴* Пс131,9.

¹⁵* види исто Јеванђеље на Јутрењу, стр. 34.

¹⁶* Пс. 111,6 и 7.

МОЛЕБНИ КАНОН [ПРЕПОДОБНОМ ОЦУ НАШЕМ ПРОХОРУ ПЧИЊСКОМ.]

Пошто свештеник благослови, почињемо:

Псалам 142:

Господе, услиши молитву моју, прими мољење моје по
[1] истини Својој; услиши ме по правди Својој; [2] и не иди на суд
са слугом Твојим, јер се нико жив неће оправдати пред тобом. [3]
Непријатељ гони душу моју, гази у прах живот мој, посађује ме у
прах као давно помрле. [4] Трне у мени дух мој, нестало у мени срце
моје. [5] Помињем дане старе, пребрајам све послове Твоје,
размишљам о делима руку Твојих. [6] Пружам к Теби руке своје;
душа је моја као сува земља пред Тобом. [7] Брзо ме услиши Господе,
нестало је духа мога; немој одвратити лица Твога од мене, јер ћу бити
као они који одлазе у гроб. [8] Рано ми јави милост Своју, јер се у тебе
уздам. [9] Покажи ми, Господе, пут којим да идем, јер к Теби
подижем душу своју. [10] Избави ме од непријатеља мојих, Господе к
Теби прибегах. [11] Научи ме да творим вољу Твоју, јер си Ти Бог мој;
Дух Твој благи нека ме води по стази правој. [12] Имена ради Свога,
Господе, оживи ме правдом Твојом, изведи из муке душу моју. [13] И
по милости Својој истреби непријатеље моје, и погуби све који муче
душу моју, јер сам слуга Твој. **Слава ... и сада ...**

Алилуја, алилуја, алилуја; слава Т(еб)и Боже. (три пута)

Бог је Господ и јави се нама, благословен Који долази у име Господње.

Тропар, глас 1:

Пустиње житељ и у телу ангел и чудотворац показао си се,
богоносни оче наш Прохоре. Постом, бдењем, молитвом небесне
дарове примивши, исцељујеш болесне и душе које ти са вером притичу.
Слава Укрепитељу твоме, слава Увенчатељу твоме, слава Ономе Који
тобом свима дарује исцељење. **Слава ... и сада ... Богородичан:**

И недостојни нећемо никада ућутати, Богородице, казујући
чудеса твоја; јер када ти не би предстојала молећи, ко би нас
избавио од толиких беда? Ко би нас сачувао до сада слободне?
Нећемо одступити од тебе, Владичице, јер ти слуге твоје увек
спасаваш од свих опасности.

Псалам 50:

Помилуј ме, Боже, по великој милости Својој и по обиљу милосрђа Свога очисти безакоње моје. [4] Опери ме сасвим од безакоња мога, и од греха мога очисти ме, [5] јер ја знам безакоње своје, и грех је мој стално преда мном. [6] Теби једином сагреших и зло пред Тобом учиних, да се оправдаш пред речима својим и да победиш кад ти суде. [7] Гле, у безакоњима се зачех, и у гресима роди ме мати моја. [8] Јер гле, истину љубиш, и јављаш ми незнано и тајно свемудрости своје. [9] Покропи ме исопом, и очистићу се; опери ме, и бићу бељи од снега. [10] Дај ми да чујем радост и весеље, да се прену кости потрвене. [11] Одврати лице своје од грехова мојих и сва безакоња моја очисти. [12] Срце ми чисто саздај Боже, и дух прав обнови у мени. [13] Не одбаци ме од лица Твога, и Духа Твога Светог не одузми од мене. [14] Дај ми радост спасења Твога, и духом владалиачким учврсти ме. [15] Научићу безаконике путевима Твојим, и непобожни ће се обратити Теби. [16] Избави ме од крви, Боже, Боже спасења мога; обрадоваће се језик мој правди Твојој. [17] Господе, отвори усне моје, и уста ће моја казивати славу Твоју. [18] Јер да си хтео жртве, принео бих; за жртве паљенице не мариш. [19] Жртва је Богу дух скрушен; срце скрушено и смерно Бог неће презрети. [20] По благодати својој, Господе, чини добро Сиону, нека се подигну зидови јерусалимски. [21] Онда ће ти бити миле жртве правде, приноси и жртве паљенице; тада ће метати на жртвеник Твој теоце.

Канон, глас 2.

Песма 1. Ирмос:

У дубину сруши некада [сву Фараонову војску најмоћнија Сила, а оваплоћена Ријеч свезлобни грех истреби; [Он који је] препрослављени Господ, и славно се прослави].*¹

Припев: Преподобни оче Прохоре, моли Бога за нас!

Речном тросунчаном светлошћу сада осијаван и са ангелима, другим светлостима, предстојећи свесветлому Створитељу, мрак срца мога одагнај, оче Прохоре, да бих светло казивао славу живота твога.

^{1*} у изворнику се даје само почетак сваког Ирмоса, тако да смо остатак сами превели.

Гтекавши корениту жељу у души својој, за безбројним красотама Христовим, Оче, све чулне двери затворио си за трулежно и пролазно, и подвизима многим стекао си жељено. **Слава ...**

Релики промисао Божији, од [мајчине] утробе те освети, и сасудом Духа Светога показа. Стога си од младости био страхом Божијим ограђен. **И сада ... (Богородичан):**

Гтрашне тајне показала си се делатељка, раздвојене природе сјединивши, Бога безтелесног зачевши, плотоносца произнела си, и у једној ипостаси, у двома природама, Пречиста, Емануила родила јеси.

Песма 3. Ирмос:

На камену вере [утвдив(ши) ме, раширио си уста моја на непријатеље моје; и развесели се дух мој, када пева: Нема светог, као [што је] Бог наш, и нема праведнијег од Тебе, Господе].

Ридевши будним душевним очима, да је све ташто, одрекао си се свесветске лепоте; и ништима раздавши имање своје, неодузимљиво богатство стекао си.

Послушавши божанске заповести, у молчанију пребивао си кроз сав живот свој. Као непотребан и без части у отацтву твојем, за поругу сматран си, хранећи се жељом за истинском славом. **Слава ...**

Окренуо си леђа своја свету, а очи си подигао горе, чекајући божанствену помоћ одатле. Стога те са свете горе Своје услиши Бог, и чудесно те узнесе. **И сада ... (Богородичан):**

Бог отаца пева Дјеви: приклони ухо, Царева кћери, и види озлобљеност народа твога; глас и вапај оних који те славе и величају, услиши.

После 3. и 6. Песме:

Гпаси од беда слуге твоје, преподобни оче Прохоре, јер сви по Богу теби прибегавамо као неразрушивом и топлим заступнику.

Гвехвална Богородице, погледај саилошћу на љуто злопаћење тела мог, и исцели патњу душе моје.

Потом јектенија:

Помилуј нас, Боже, по великој милости својој, молимо ти се услиши и помилуј.

Још се молимо Господу Богу нашем, пречистој Његовој Матери и преподобном и богоносном оцу нашем Прохору, пустиножителу Пчињском, за благоверни и христољубиви православни род наш, преосвећеног епископа нашег ... **(име)**, преподобног оца нашег игумана ... **(име)**, братију свете обитељи ове, за одсутне и оне који путују, плове, у болести леже, и за све православне хришћане.

Још се молимо за милост, живот, мир, здравље, спасење и посету слугу Божјих ... **(имена)**, и да им се опрости сваки грех, вољни и невољни.

(Ако се молебан поје за једног човека, говори:

Још се молимо Господу Богу нашем, Пречистој Богоматери, преподобном и Богоносном оцу нашем Прохору, пустиножителу Пчињском, да избави слугу свога ... **(име)**, од свеке невоље, гнева и опасности, и од сваке смртоносне ране, и да му се опрости сваки грех, вољни и невољни.)

Још се молимо за сву браћу, и за све православне хришћане.

Возглас:

Јер си милостив и човекољубив Бог, и теби славу уносимо: Оцу и Сину и Светоме Духу, сада и увек и у векове векова. **Амин.**

Сједален, глас 2:

Топло мољење и срдачне уздахе приносимо теби, преподобни оче Прохоре, и усрдно од душе вапимо ти: заштити и од беде избави нас, као брзи помоћник и топли наш заступник.

Песма 4. Ирмос:

Дошао си од Дјеве, [не посредник, не Анђео; н(ег)о сам **[Ти]** Господ(е) оваплотив(ши) се, и спасао си м(ен)е целогa човека. Зато Ти кличем: Слава моћи Твојој, Господе!]

Призва те Господ са Сиона, као некад праоца Авраама, да **П**изађеш из отачаства твојега. Ти си, пак, са усрђем, следовао речима Његовим, оче Прохоре.

Ногама својим поставио си светлост закона заповеђених. Стога у светлости изађе правда твоја и као подне, Оче, засијао си. **Слава ...**

Рласеница беше одећа твоја, у коју облачећи се, умртно си страсне покрете, Оче, изменивши храбро рите у дијамантске одежде. **И сада ... (Богородичан):**

Тебе, прослављена, Давид упореди са голубицом крила посребрених, и плећи позлаћених. Ти ме закрили од стрела што лете дању и ноћу, и избави ме.

Песма 5. Ирмос:

Просвећење [лежећих у тами, спасење очајних, Христe, Спас(ит)е(љу) мој; (к) Теби јутрењујем, Царе света, просвет(л)и ме зраком својим; јер другог Бога, осим Тебе не знам].

Замку поставивши на стази да препречи хитање душе твоје, ђаво се потруди да се и у лик аспиде претвори, да би те уплашио. Ти, пак, крсним знамењем наоружавши се, Оче, сатро си силу његову под ноге своје.

Гроб твој показа се извором исцељења, преподобни оче наш Прохоре. Течење благоуханог мира даје исцељење различитих недуга, оних који ти се с' вером моле и честују те с' љубављу. **Слава ...**

Научивши се закону Христовом, занемарио си храну и одећу. Дело птица небеских испунивши, Оче, и у пећину населивши се, без хране и без заштите много година живео си, Преподобни.

И сада ... (Богородичан):

Надвисила си кедре ливанске, плодна горо која осењује крајеве земље врлинама божанским, док Камен одваљен од тебе, не рукама, сакруши идоле страсти мојих, Дјеве, а душу моју утврди.

Песма 6. Ирмос:

У бездану греховном [ваљајући се, призивам неистраживи бездан милосрђа Твога: Из трулеж(ност)и, Боже, изведи ме].

Очима својим сна ниси дао, блажени Прохоре, ни већама дремења, док се ниси удостојио обиталишта праведних, које припреми Бог за оне што Га љубе.

Гвојим срдачним молитвама, оче Прохоре, и постојаним уздржањем, на земљи си веома угађао Господу. Због тога си био страх за ђаволе и славан за људе. **Слава ...**

Живота рајског и весеља светих, увек у уму твоме присећајући се, преподобни оче Прохоре, проживео си читав живот у сузама и уздасима. Зато те после смрти чудесима Христос прослави.

И сада ... (Богородичан):

Избави ме од језика лажљивог, недуга, искушења, невоље и туге, милостива Мајко Божија, и радост даруј срцу моме.

Потом: Спаси од невоља слуге твоје ... **и:** Свехвална Богородице ... (види тропаре писане по 3 песми). Мала јектенија, и после возгласа:

Кондак, глас 2:

Умолитвама најтоплији заступниче, и онима који моле најбржи помоћниче, прими мољење наше, оче Прохоре, и Христа моли да нас помилује, као једини преблаг и многомилостив.

Прокимен, глас 4:

Часна је пред Господом, * смрт преподобних Његових.*²

Стих: **Ч**име ћу узвратити Господу * за све што ми је дао?*³

[Свештеник:] **И** да се удостојимо слушања светог Јеванђеља, Господа Бога молимо.

Премудрост! Смерно стојмо!

Чујмо свето Јеванђеље. Мир свима!

Читање светог Јеванђеља од Матеја (зач. 43).^{*4} **Пазимо!**

Рече Господ својим ученицима: [11,27] Све је мени предао Отац мој, и нико не зна Сина до Отац; нити Оца ко зна до Сина, и ако Син хоће коме открити. [28] Ходите мени сви који сте уморни и натоварени и ја ћу вас одморити. [29] Узмите јарам мој на себе и научите се од мене; јер сам ја кротак и смирен срцем, и наћи ћете покој душама својим. [30] Јер јарам је мој благ, и бреме је моје лако.

^{2*} Пс. 115,6.

^{3*} Пс. 115,3.

^{4*} Мт. 11,27-30 (зач. 43).

Слава ... **М**олитвама преподобног оца нашег Прохора, Милостиви, очисти мноштво сагрешења наших.

И сада ... **М**олитвама Богородице, Милостиви, очисти мноштво сагрешења наших.

Помилуј нас Боже по великој милости твојој, и по обиљу милосрђа твога, очисти безакоње моје.

Стихира, глас 6:

Молитвено појање сатворивши сада богоносном Оцу, приђите сви да припаднемо к часном гробу моштију његових, и из дубине срца кличићи, овако му рецимо: угодниче Христов, оче наш Прохоре, не остави нас, чеда твоја, не презри наш мали славопој који ти приносимо из недостојних уста, већ прими мољење наше, јер нас невоље велике и жалости тешке са свих страна опколише, много ожалостише и у дубину љутог очајања, због мноштва наших злих дела, бацише. Ниспосли нам сада с' више богату помоћ и од напасти нас избави, твојим молитвама к Богу, свеблажени и дивљења достојни, Оче.

[**Јектенија:**] Спаси Боже народ Твој ...^{*5} **И возглас:**

Милошћу и [добротом и] човекољубљем [јединородног Сина Твога, са којим си благословен, са пресветим и благим и животворним Твојим Духом, сада и увек и у векове векова. **А**мин].

Песма 7. Ирмос:

Идолу златном [премудри младићи не (по)служише, и у пламен сами уђоше, и богове њихове исмејаше, усред пламена закликаше, и ороси их Анђео; већ је услишена молитва уста ваших].

Пошћењем многим и молитвом срдачном, и нестицањем **П**иметка, и изворима суза украсио си твој душевни дом, оче Прохоре. Срцезналац нађе га и усели се у њега, испунивши Цркву даровима Својим.

Победио си вражија безбројна лукавства, оче Прохоре, тесну **П**стазу си без спотицања прошао, и подвигоположнику Господу твојему угодни си, од Њега венцем неувенјивим увенчан си, и као светло ударје извор чудеса стекао си. **С**лава ...

^{5*} видети у „Служебнику“ на Јутрењу.

Божански гроб моштију твојих као древни рај облагоухава оне који ти притичу. Више од свих аромата чула и срца свих наслађујући, Преподобни, као пројава многих твојих умних дарова.

И сада ... (Богородичан):

Од века Бог не нађе светију од тебе, умом и телом девствујуће. Зато зажеље доброту твоју и усели се у тебе, Дјево, примивши од пречисте крви твоје одушевљену плот, и са земнима поживе.

Песма 8. Ирмос:

[О]нога који је] у пећ ужарену [сишао (к) Јеврејским младићима, и пламен у росу претворио – Бога, [о]певајте дела као Господа, и преузносите [Га] у све векове].

Твоме надприродном трпљењу у мртвом телу, ангелски зборови задивише се, припремише светло Светих обиталишта, у која примише тебе са земље представљеног.

Твоје тело девствено у земљи сакривено, Прохоре, божанственим даром открива чудеса вернима и излива изворе свима који просе благодат твоју. **Благосиљамо ... [Тројичан]:**

Реч која је у Богу, и Духа божанског који од Оца исходи, речима моли, и нека се опева Бог свеопевани и Господ по природи.

И сада ... (Богородичан):

Као што рекоше, златна и пречиста твоја уста Богородице, величају те верно сви нараштаји, јер те Бог узвиси и најчаснијом објави те хришћанима.

Песма 9. Ирмос:

Беспочетног Родитеља Син, Бог и Господ, оваплотив(ши) се од Дјеве нама се јави, да помрачене просвет(л)и, да сабере расејане. Зато свеопевану Богородицу величамо.

Твоју цркву божанствену, извором чудеса показа Бог, не као негда Израиљцима Овчију бању, јер, не један, већ безбројно мноштво притичућих добија исцељење, преблажени Прохоре.

Живота нетрулежног у земљи кротких удостојио си се, и гледаш оно што гледају ангели. Уснувши дуговременим сном, у гробу си се показао живим и непропадљивим, преблажени Прохоре. **Слава ...**

Нама који речима по својој моћи усрдно просимо благодат твоју, с' више је даруј за сваку добру намеру, прехвални, чудеса обилни изворе. **И сада ... (Богородичан):**

Ти си лествица небеска, ти си златни свећњак, ти си сасуд и трпеза. Са земље на небеску ширину узведи, и сијањем Сина твога освети ме. Душе моје горчину услади, хлебом божанственим насити ме и утврди моје срце, Чиста, да бих те славио до века. **[Потом:]**

Достојно је, заиста, блаженом звати Тебе, Богородицу, увек блажену и пренепорочну и матер Бога нашега. Часнију од херувима и славнију неупоредиво од серафима, Тебе што непорочно Бога – Реч роди, сушту Богородицу величамо.

Мала јектенија, после које [певамо на] глас 5:

Упесмама честујмо Прохора, земаљског ангела и небеског житеља, у светлости увек предстојећег са ангелским збором престолу Пресвете Тројице.

Од мојих многих и тешких грехова, немоћно је тело, немоћна и душа. Зато теби прибегавам молећи се, преблаг, спаси ме, јадног, који у овоме погибох.

Брзо прими молитве уста наших, плач и сузе недостојних слугу твојих и преблагот Бога непрестано за нас моли, блажени оче Прохоре, Божији угодниче.

Гада ти сви прилежно песму певамо, свеблажени Прохоре и кличемо: од невоља нас избави и помоћник буди нама који твоју часну успомену славимо.

Гве небеске војске ангела, Претечо Господњи, апостолски саборе и чинови свих светих, прилежно се непрестано са Богородицом молите Преблагот Богу за нас.

Трисвето ... Оче наш ... **возглас.** Затим:

Тропари, глас 6:

Помилуј нас, Господе, помилуј нас, јер ми грешници, немајући никаквог оправдања, приносимо Теби као Владици ову молитву: помилуј нас. **Слава ...**

Господе, помилуј нас, јер се у тебе уздамо; не гневи се јако на нас, нити помињи безакоња наша, но и сада као милостив погледај и избави нас од непријатеља наших: јер си ти Бог наш и ми народ Твој, сви смо дело руку Твојих, и име Твоје призивамо.

И сада ... **(Богородичан):**

Отвори нам двери милосрђа, благословена Богородице, да не пропаднемо ми који се у тебе надамо, но да се тобом избавимо од беда; јер си ти спасење рода хришћанскога.

После тога, јектенија:

Помилуј нас Боже, по великој милости твојој, молимо Ти се услиши и помилуј.

Још се молимо за милост, мир, здравље, спсење, напредак, опроштај, посету и заштиту слуге **(или: слушкиње)** Божије ... **(име)**, и да му **(или: јој)** се опрости сваки грех, вољни и невољни.

Још се молимо за заштиту свете обитељи ове, да сваки град, и земља, буду сачувани од глади, земљотреса, потопа, огња, мача, најезда туђинаца и међусобног рата, и да благи и човекољубиви Бог буде милостив и предусретљив, да одврати сваки гнев уперен на нас, и избави нас од блиске и паведне своје претње, и да нас помилује.

Још се молимо да Господ услиши глас мољења нас грешних, и да нас помилује. **[Возглас:]**

Услиши нас, Боже, Спаситељу наш, надо свих крајева земље и оних на мору далеко; и милостив, милостив буди, Владико, нама грешнима, и помилуј нас. Јер си милостив и човекољубив Бог и Теби славу узносимо: Оцу и Сину и Светоме Духу, сада и увек и у векове векова. **Амин.**

**АКАТИСТ ПРЕПОДОБНОМ [ОЦУ НАШЕМ]
ПРОХОРУ ПЧИЊСКОМ, МИРОТОЧИВОМ.*¹**

КОНДАК 1.

Уздигнимо срца сви земнородни, да прославимо богодолично
пустињске тескобе љубитеља ватреног, богооткривеног и
богоданог мироточца земље наше; пред престолом
Свевишњег молитвеника топлог, који све недостатке наше жртвом
својом очински покрива, вапијући му из дубине благодарне душе
своје: **Радуј се**, благословене пустиње прекрасни плоде, оче наш
Прохоре!

ИКОС 1.

Измољен од Бога као Крститељ, био си оче; јер они који
немаху пород, плоднијим се показаше у трпљењу и
молитви. И овенча Бог њихове молбе, и обогати нас
светлошћу великом, да му благодарно кличемо: **Радуј се**, родитеља
благочестивих богодани породе. **Радуј се**, њиховог поста и молитве
благословени плоде. **Радуј се**, јер си их у чесној старости орадоштио
веома. **Радуј се**, јер се као син разумни ниси оглушио о семе истине
Божије, чувано у срцима родитеља твојих. **Радуј се**, јер си пламеним
стремљењем ка Христу преосетљивост родитељску занемарио. **Радуј**
се, јер си страхом Божијим ограђен, све жеље пуне младости
презрео. **Радуј се**, боготражитељу, јер си све земно што обременује
са себе стресао и у пустињу пошао, са Давидом псалмопојећи: „Као
што кошута тражи потоке, тако душа моја тражи тебе Боже“. **Радуј**
се, благословене пустиње прекрасни плоде, оче наш Прохоре!

КОНДАК 2.

Видећи како те Бог, по својој бескрајној премудрости од
младости ране одабира да сасуд изабрани и богочежњиви
будеш, житију твоме богоугодном с трепетом хвалу одајемо,
и неми пред његовом величином, радосно Богу кличемо: **Алилуја!**

^{1*} преузето са сајта [Манастира преп. Прохора Пчињског](http://www.tezauriliturgic.ro). Нисмо утврдили ауторство ни извор, могуће да је
у питању напред помињано штампано издање. Поправили смо ситне штампарске грешке и
неједнообразност додавањем понеког зареза, и иза сваког : **Радуј се**.

ИКОГ 2.

Похитавши Извору као жедна кошута, малу си пештеру обрео, и тамо си тело своје као у гроб положио, да би се духом ка Богу уздигао. Зато те хвалимо светлости наша: **Р**адуј се, целомудрија љубитељу, јер си у девичанској красоти тело своје за Господа сачувао. **Р**адуј се, богоискатељу, јер си узажелео да васцело биће своје на ударје Богу предаш. **Р**адуј се, јер си старог човека у себи кротио боловима уздржања непрестано одеван. **Р**адуј се, јер ватрена ревност твоја за богоугађање није остављала простор за малодушност. **Р**адуј се, јер си над прохтевима телесним узликовао богоугодно у сузама тихујући. **Р**адуј се, подвижниче трудољубиви, јер си се на камену стојећи борио стамено. **Р**адуј се, јер си нашаптавања кушача благодатним плодовима богомислија побеђивао. **Р**адуј се, благословене пустиње прекрасни плоде, оче наш Прохоре!

КОНДАК 3.

Духом Божјим руковођен, у пределе суве пустиње Нагоричанске настанио си се, да подвизавање своје тамо отпочнеш. Пламен љубави жарке брижљиво у срцу своме чувајући, вапио си Укрепитељу твоме песму победну: **А**лилуја!

ИКОГ 3.

Тридесет година провео си оче у Нагоричанском крају сагоревајући подвигом, и верност Твоја Богу показа се долична оном поверењу које ти указа Бог, изведши те у сурову пустињу. Зато величајући смелост твоју хвалимо те: **Р**адуј се, јер си срце своје очистивши, лепоту творевине очима голубице сагледавао. **Р**адуј се, јер си је обзорја сваког славословљем будио и потоцима суза росио. **Р**адуј се, јер ти је она милозвучним црвкутом птица и раздавањем светлости нежно узвраћала. **Р**адуј се, јер си нетремице над природом бдио, док је она видећи да се кроз тебе невиности рајској поново враћа од среће ликовала. **Р**адуј се, јер си је пред смирај сунца у тихим часовима вечери, молитвама својим умивао. **Р**адуј се, јер ни она није дужна остала, дајући ти за постељу земљу топлу, а за покривач небо жељено. **Р**адуј се, јер си се са лакоћом као птица од плодова њених хранио. **Р**адуј се, јер си пречисти лик Спасов на сваком љићану пољском, на свакој травци видео. **Р**адуј се, благословене пустиње прекрасни плоде, оче наш Прохоре!

КОНДАК 4.

Иако млад по годинама, ти си се показао зрео разумом, изабравши узвишено и овоме свету страно живљење. Просвећен Духом Светим ти си заволео оно што само човек кога се Бог дотакао разуме, и зато похитавши у пустињу клицао си Богу: **Алилуја!**

ИКОС 4.

Утврђен у добру и на Бога ослоњен, древним оцима пустиње неподељено си следовао, и због ватрене послушности своје од њих си молитвену помоћ задобио. Оче, скромно величање наше услиши: **Радуј се**, древних пустињака подражаваоче. **Радуј се**, Јеванђелске истине следбениче. **Радуј се**, храбри војниче Христов. **Радуј се**, јер си цичу пустиње загрејао топлином својих молитава. **Радуј се**, јер су ти се звери покоравале. **Радуј се**, јер су код тебе заштиту тражиле. **Радуј се**, јер си ишчекивање твари да се синови Божји по благодати јаве испунио. **Радуј се**, благословене пустиње прекрасни плоде, оче наш Прохоре!

КОНДАК 5.

Надприродни подвиг подносећи, душу богомпосланог ловца страхом си испунио, да хтеде од тебе побећи. У наручју своме детињом кротошћу срнино срце натопио си, и мир се Божји изли у срце Диогена. По откривењу свише објавио си да ће царем постати онај ко[ју] Богом поучен ускликну: **Алилуја!**

ИКОС 5.

Видимо чудесно промишљање Божје о нама оче, када Диоген не налазећи срну пронађе тебе; јер скривен не оста овај предивни цвет пустиње, чијим се миомиром испуни пустиња и сав свет. Величајући кротку нарав твоју, у којој и рањена срна налази покој, хвалимо те: **Радуј се**, благодаћу осењени светилнице Цркве. **Радуј се**, пророче Божјег домостроја спасења. **Радуј се**, јер кроз тебе Диоген обрете спасење. **Радуј се**, јер си га исправљао и кад те је он заборавио. **Радуј се**, јер си његов страдални живот осмислио. **Радуј се**, јер и наше животе усмераваш. **Радуј се**, јер

и нас неуморно исправљаш. Радуј се, трпељиви и брижни оче. **Радуј** се, благословене пустиње прекрасни плоде, оче наш Прохоре!

КОНДАК 6.

Привио си се уз скут хаљине Господње, у Богу смирени оче, свагда се чилим показујући за творење свете воље Његове. Ангелу небесном послушан, у врлетну пустињу Козјачку похитао си, да је уздисајима неизрецивим освешташ, радосно кличући: **А**лилуја!

ИКОС 6.

Глад и жеђ за Богом била је неутољива, а тајна Љубљенога све милија и неисцрпнија. Унутрашње спокојство задобивши пажљиви оче, радионица Божија си постао, тако да се утеха Божја на све крајеве земље распростирала. Чуј стрело чезнућа, чуј из кржљавих срца наших, чуј славопој којим те величамо: **Радуј** се, благословени плоде пустиње. Радуј се, цвете непролазне лепоте. Радуј се, вечно блистајући светиониче Козјачке горе. Радуј се, буктињо Духа и огњу утехе. Радуј се, јер си победио слабост природе људске. Радуј се, јер су се због тога и звери пред тобом нашле кротке. Радуј се, пријатељу срна и орлова. Радуј се, поверениче благодати Божије. **Радуј** се, благословене пустиње прекрасни плоде, оче наш Прохоре!

КОНДАК 7.

Поучавајући смерности духовној, говорио си будућем цару: Не заборави на старе хаљине своје и мене старца; учећи нас да смирен дух сачувамо и када нам власт припадне, и не заборавимо на пређашње своје сиромаштво. Бога који нас кроз тебе умудрује, зато величамо песмом: **А**лилуја!

ИКОС 7.

Каквом те ватреном љубављу вођен тражаше Диоген по Козјачкој пустињи, каквом ватреношћу духа гораше због тебе свети оче. Његовом благодарношћу говорећи хвалимо те: **Радуј** се, јер се са њиме и ми обогатисмо. Радуј се, оче јужних народа, бедеме и ограда наша. Радуј се, јер си био и остао међаш народа, онај што раздваја али и спаја. Радуј се, јер си угаони камен

земље Србске који непријатељске војске одбија. Радуј се, темељу побожности и вере. Радуј се, царева укрепљење и благочестивих владара потпоро. Радуј се, војника заступниче и снаго. **Радуј се**, благословене пустиње прекрасни плоде, оче наш Прохоре!

КОНДАК 8.

Ко ти беше саветник свети оче? Ко друг и пријатељ? Чиме си се тешио и чиме грејао, шездесет година под каменом у јами живећи? Онога који ти је био друг и утеха, који је диван у светима својим, величамо песмом: **Алилуја!**

ИКОС 8.

Небопарни орао знамење беше јасно, да се твоје тело, сачувано благодаћу Божијом, налази на оном светом месту; а душа се као орао винула изнад овог света, нашавши себи гнездо у наручју Авраамовом. Стога те хвалимо оваквим усклицима: **Радуј се**, оче преподобни, јер си се Богу усиновио. **Радуј се**, јер си све свете обрадовао. **Радуј се**, јер си пећину Козјачку благоухањем испунио. **Радуј се**, жртво миомирисна, каду најдрагоценији. **Радуј се**, свећо недогорива, путовођо недремљиви. **Радуј се**, јер призиваш залутале. **Радуј се**, јер окупљаш богољубиве. **Радуј се**, благословене пустиње прекрасни плоде, оче наш Прохоре!

КОНДАК 9.

Величамо твоју храброст и трпљење, поклањамо се истрајности твојој; иако обучен у немоћ природе људске, показао си свемоћ силе Христове, коме са љубављу кличемо: **Алилуја!**

ИКОС 9.

Тело је твоје престало да буде жртвеник духа. Уснувши ту си се за нас родио и постао ризница исцељења. Стога поклањајући се мироточивим моштима твојим хвалимо те: **Радуј се**, јер девет векова твоје свете мошти миро точе. **Радуј се**, јер девет векова јужну границу чуваш. **Радуј се**, карауло духовна и стражо неоторива. **Радуј се**, угаони камене земље српске. **Радуј се**, заштито оних који се за отаџбину боре. **Радуј се**, храбрости мученика̄ и трпљење страдалника̄. **Радуј се**, прибежиште напаћених.

Радуј се, покрове оних који су са својих огњишта изгнани. Радуј се, благословене пустиње прекрасни плоде, оче наш Прохоре!

КОНДАК 10.

На овом светом месту си желео да почиваш оче преблажени. Када твоје свете мошти до Пчиње са Козјака спустише, оне као приковане за земљу овде остадоше. Благодат би дана овом месту, где тело твоје нађе себи покој. Зато Богу, који нам преко тебе чини милост, ускликнимо са љубављу: Алилуја!

ИКОС 10.

Ридевши многа исцељења и чудно посредништво твоје за нас, ми славимо Бога који нам је даровао таквог помоћника, и није ускратио милост према ништавности нашој. Стога свети угодниче Божји, прими од нас похвале ове: Радуј се, обитељи наше будни заштитниче. Радуј се, посредниче нашег спасење. Радуј се, умиритељу савести. Радуј се, пучино чудеса и небеских видика. Радуј се, утешитељу свима који ти пристижу. Радуј се, јер пре него што те призовемо ти о нама промишљаш. Радуј се, разрушитељу неправедних намера. Радуј се, нежни учитељу и строги ревнитељу. Радуј се, благословене пустиње прекрасни плоде, оче наш Прохоре!

КОНДАК 11.

Ваистину си нам помоћник у свакој доброј намери, преподобни оче, ваистину исцелитељ и потпора, ваистину заступник пред Богом. Не лиши нас свога посредништва, да Господу припадне слава, коме од све душе кличемо: Алилија!

ИКОС 11.

Ти си нас окупио оче, ти и укрепи и изведи из ове долине плача. Уздигни наша срца, молитвама твојим, оснажи вољу и не остави нас, да би ти хвалу узносили: Радуј се, смерни посредниче наш пред Богом. Радуј се, снаго свих наших напора. Радуј се, родитељу сиротана. Радуј се, потпоро монаштва. Радуј се, тихи учитељу смерности. Радуј се, гласни проповедниче истине. Радуј се, сведочанство Живог Бога. Радуј се, и у часу смрти наш путовођо. Радуј се, благословене пустиње прекрасни плоде, оче наш Прохоре!

КОНДАК 12.

Убури животној ми видимо тебе, преблажени оче, као ослонац и снагу. У немоћима нашим, ми видимо тебе као видело и наду. Теби прибегавао, тебе молимо, тобом похвалу Пресветој Тројици приносимо, узвишеном песмом: **А**лилуја!

ИКОС 12.

Тебе славимо оче, јер у теби се дивно прослави Бог. Научи нас живети Богом, за Бога, у Богу. Научи нас заборављати себе, и љубити ближњег бар као самог себе. Пробуди наше успаване душе, и исцели неразумну нарав, да би те славили оваквим усклицима: **Р**адуј се, светли изданку рода србскога. Радуј се, светиониче на мору живота. Радуј се, умиритељу савести. Радуј се, чувару стада Христовог. Радуј се, похвало монаха и обрашче подвижника. Радуј се, јер се у теби огледа Христос. Радуј се, јер нам проходиш пут у живот вечни. Радуј се, јер се тобом ослобађамо греха. Радуј се, измирење браће и очување јединства. **Р**адуј се, благословене пустиње прекрасни плоде, оче наш Прохоре!

КОНДАК 13.

Опредивни Христов угодниче, мироточиви светитељу, оче наш Прохоре, не одврати се од нас смирено те молимо, и у покајању призивамо: помажи нас уљем милости своје, и удостој нас молитвама својим заједнице на небу, да са свима светима величамо Господа нашег песмом: **А**лилуја!

**МОЛИТВА ПРЕПОДОБНОМ И БОГОНОСНОМ ОЦУ
НАШЕМ ПРОХОРУ ПЧИЊСКОМ.**

Преподобни оче наш Прохоре! Колико смо пута падали на колена пред тобом а нисмо били искрени, нисмо признавали ни себи ни теби да нисмо како треба, нисмо принели сузу покајања или бар реч признања. Колико смо пута падали на колена пред тобом а нисмо се кајали. Колико је дана било којима смо лагали Бога својим животом и нисмо ни зажалили због тога. Ти си ту а као да ниси, ми те животом својим удаљисмо. Али се ти не удаљи од нас по заслугама нашим, већ нам по изобиљу љубави своје дођи у помоћ.

Ти си мост у Царство Небеско, дођи и преведи нас преко бездана света овог. Ти си двер у вечну радост, дођи и изведи нас из ове долине плача. О Велики украсе Цркве Христове, моле те слуге твоје: не остави децу своју, већ свагда буди са нама, и не посрами надање наше. Умоли Господа да истрајемо на овом путу, којим су ходили оци наши следујући Христу.

О, дај нам те силе и снаге да му припаднемо целим својим животом, да живимо за Њега и умиремо за Њега. Јер је Он једина права радост, коме нека је слава са Оцем и Духом Светим, сада и увек и у векове векова. **А**мин.

**ЖИТИЈЕ ПРЕПОДОБНОГ ОЦА НАШЕГ ПРОХОРА ПЧИЊСКОГ,
МИРОТОЧИВОГ ЧУДОТВОРЦА.*2**

Преподобни отац наш Прохор, подвизавајући се подвигом добрим у Нагоричанској и Козјачкој пустињи, би јављен свету као светило за царовања благочестивог цара Диогена, који је царовао од 1067. до 1071. године. Родитељи светог Прохора Јован и Ана побожно живљаху у селу Овчепољског краја Скопске области. Беху то људи тужни, јер не имађаху деце. Горећи од жеље за децом, они усрдно узношаху топле молитве Богу и многе милостиње даваху сиротињи и црквама. И Господ погледа на њихове молитве и милостиње, и дарова им утеху и велику радост: Ана заче у старости и роди сина, који на крштењу доби име Прохор. А када Прохор напуни осам година родитељи га дадоше да учи књигу. Просвећиван Духом Божјим, Прохор веома напредоваше у учењу, и тиме много радоваше своје благочестиве родитеље.

Када Прохор изучи књижну мудрост боље од својих вршњака и постаде пунолетан, родитељи намислише да ожене свога сина јединца, да би добили наследнике. Али преподобни не хте да себе окива оковима светским, јер му се душа отимаше к небу и срце његово љубљаше Бога изнад свих красота света и земаљских чари. Горећи пламеном љубављу према Господу, он жуђаше да Му даноноћно служи умом и срцем, духом и телом. Зато је волео цркву и њена богослужења, и сваки дан одлазио у њу на молитву. То беше најслађа храна његовој побожној души. Слушајући речи Господа Христа у Еванђељу: Који љуби оца или матер већма него мене, није мене достојан; и који ме љуби, нека узме крст свој, и иде за мном, – Прохор се, укрепљаван и озараван Духом Божјим, реши да остави свет и све красоте света, и да се сав посвети Богу. Изишавши из цркве, где слушаше ове речи Господње, он све своје имање раздаде сиромасима, и отиде у пустињу, певајући заједно с пророком Давидом: Жедна је душа моја Бога, Бога живог. Као што кошута тражи потоке, тако душа моја тражи тебе, Боже! (Пс. 41,2 и 1).

Дошавши у пустињу Нагоричанску што је у Жеглиговском крају, Прохор нађе у њој малу пештеру и покрај ње мали извор воде, и ту се настани. И стаде се подвизавати подвигом дивним и спасоносним, имајући увек пред очима душе Бога Творца и Спаситеља. Храна му беше биље и трава. Па и то узимаше само једанпут у три дана. Молитвом пак

*2 узето из „Житија светих“ за месец октобар преп. Јустина (Поповића), стр. 407-412.

свагда храњаше душу своју. Живећи на такав начин, преподобни проведе у пустињи тридесет две године, и за то време не виде лица човечија. А дружаше се са зверовима који му понекад долажаху.

По промислу Божјем догоди се ово: Диоген, који је имао постати цар, дође у лов у пустињу, где се преподобни подвизавао. И он угледавши једну срну стаде је гонити. Срна бежећи дотрча пећини преподобнога, који ју је често хранио. Видећи срну силно уплашену, преподобни је упита: Зашто тако бежиш? – Утом пристиже и Диоген, па угледавши косматог старца, обученог у подерану хаљину, он се силно препаде па удари натраг и наже бежати. А свети пустињак, провидевши духом да ће Диоген ускоро постати цар, стаде га звати, говорећи: Диогене, врати се! не бој се! стани! та и ја сам човек. – Чувши ове речи преподобнога, Диоген се врати, и са страхом паде пред ноге чуднога старца тражећи благослов од њега. Свети старац га благослови и пророчки му рече: Диогене, иди одмах у Цариград, јер ће те Бог уздићи на царски престо. А тада не заборави мене. Те пак хаљине што су на теби, остави у нарочитој одаји, и чешће навраћај да их видиш, опомињући се и мене старца који живи у овој пустињи.

Диоген послуша старца и одмах отпутова у Цариград. И пророчанство светог старца се испуни: кроз неко време Диоген постаде цар. И поступи по налогу светог пустињака: своје пређашње хаљине остави у нарочитој одаји. Али убрзо заборави на њих. Тридесет година после тога преподобни Прохор се јави Диогену у сну и рече му: Зашто, Диогене, заборави своје пређашње хаљине и мене старца? Постарај се да ми подигнеш макар мали храм.

Пробудивши се, цара обузе страх, и оде одмах да види своје старе хаљине; и опомену се свега што му рече преподобни старац. И желећи да испуни жељу преподобнога, цар крену у пустињу, у којој беше пронашао светог подвижника гонећи срну. Дошавши у Жеглиговски крај, цар не могаде пронаћи светог старца. Јер пре тога, по промислу Божјем, старац пређе у планину Козјак. А то би овако: Анђео Господњи јави се преподобном Прохору и рече му: Бежи одавде дубоко у пустињу, и настани се у Козјаку.

Свети Прохор послуша глас анђела Господњег, и дошавши у Козјак обрете малу пећину и настани се у њој. И ту живљаше још тридесет година, подвизавајући се постом и молитвама, и угађајући Богу испуњавањем светих заповести Његових. Таквим богоугодним животом он стече велики дар пророштва и чудотворства. И тада, већ у дубокој

старости, јави се у сну цару Диогену. И цар путујући нађе место подвига угодника Божјег, и ту му у Нагоричану подиже храм. Али цар много туговаше што не зна где почивају његове мошти. Зато се усрдно мољаше светоме Прохору, да му открије своје мошти. И свети Прохор му се јави у сну и рече му да његове мошти тражи у Козјачкој пустињи. И цар посла много војника да траже светитељеве мошти. И тражаху их много дана, али им труд би узалуд. А старац један, стојећи на врху Козјака, одакле се могао видети сав Козјак уздуж и попречно, угледа белог орла где се вије изнад пећине у којој беху свете мошти светог пустињака Прохора. Тамо се упутише са царем Диогеном сви који трагаху за моштима преподобнога, и нађоше у пећини светитељеве мошти нетљене. Цар и сви са њима падоше ничице пред светим моштима, па их са великим страхопоштовањем и побожношћу узеше и понесоше уз појање црквених песама, пређоше реку Пчињу и дођоше у новоподигнути Нагоричански храм, који беше далеко од пећине у којој су пронађене свете мошти. А када сутрадан дођоше у храм, не нађоше у њему свете мошти, које се саме беху вратиле у своју пећину. Но они их поново донесоше, а оне се поново вратише. Тако би три пута. Тада цар одлучи да светитеља однесе са собом у Цариград: и натоварише свето тело на мазгу. Али мазга се не хте макнути с места. Цар виде у томе жељу светог оца Прохора, и он нареди те се подиже нова црква на реци Пчињи, и у њој досада нетљено почивају свете и чудотворне мошти, из којих тече свето и целебно миро.^{3*}

Новоподигнута црква би освећена у присуству цара и много народа; а уз цркву и манастир. Цар узе леву руку светитељеву и однесе са собом у Цариград, а остало цело тело остави у новој обитељи, које непрекидно точи из себе целебно миро на утеху, помоћ и исцељење свима који са вером и љубављу приступају светом угоднику Божјем, преподобном и богоносном оцу нашем Прохору Пчињском,^{4*} чијим молитвама нека и нас Господ помилује и спасе.

^{3*} То је данашњи манастир светог Прохора Пчињског: свете мошти светог богоугодника почивају с десне стране светог олтара, и точе свето миро; и данас бивају еванђелска чудеса од ових светих моштију.

^{4*} Свети Прохор се подвизавао у једанаестом столећу. – То је данас једини мироточац у земљи Српској.

Месѣца Октоврија 19. дне.

Писанъ престоупаю оца нашего Прохора Печенскаго
пустынножителѣя.

На малои вечерни

Господи возвахъ: стихир. 6. глас 4. поуд. званъ вси
ниже вишняго царствија наследити желая, егда таѣ
желаније вѣрныхъ Свѣтло расияи, докѣ твои на престоупаю оца
вѣрши еси: тогда желание дольнихъ имѣиши еси, престоупаю
Прохоре, добре послѣдуя образу синоположенію, иже
виже крестъ на рамо свое положити и евангеліски послѣдовати
Христу Богу, яко добръ воинъ, етоже нощи еястѣ
просвѣтити души наша. (дѣже).

Тако воинъ поудаетъ силу свѣта, Благобразно положенъ
еси и пустынно житија гни мудре устроивъ еси, взирая
на путевождителѣя Христа, оца Прохоре: Страхомъ же
Божіимъ и смиреніемъ всегда украшаюся и ангеловиднымъ
благемъ, сострадательнъ и ревнителемъ Благихъ являюся
удави еси миръ небесный житиенъ на земли, украсяющу
я Христа, етоже Благотвори възи души наша. (дѣже).

Егда вѣ воюи мира жениха, оца Прохоре поиде еси,
Благотвори Христовѣ Благотвори и етоже Благотвори,
якоже добродѣтели сопровижди, отъ тѣхъ еси еволю искуденија
свѣта, етоже поиде твои тѣхъ и души

СЛУЖБА

ПРЕПОДОБНОМУ ОТЦУ

ПРОХОРУ ПЧИНСКОМУ

БЕЛГРАДЪ

ВЕРВЕСКО-КНАЖЕСКАА ТИПОГРАФИЈА

1879 ЛѢТА

